

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

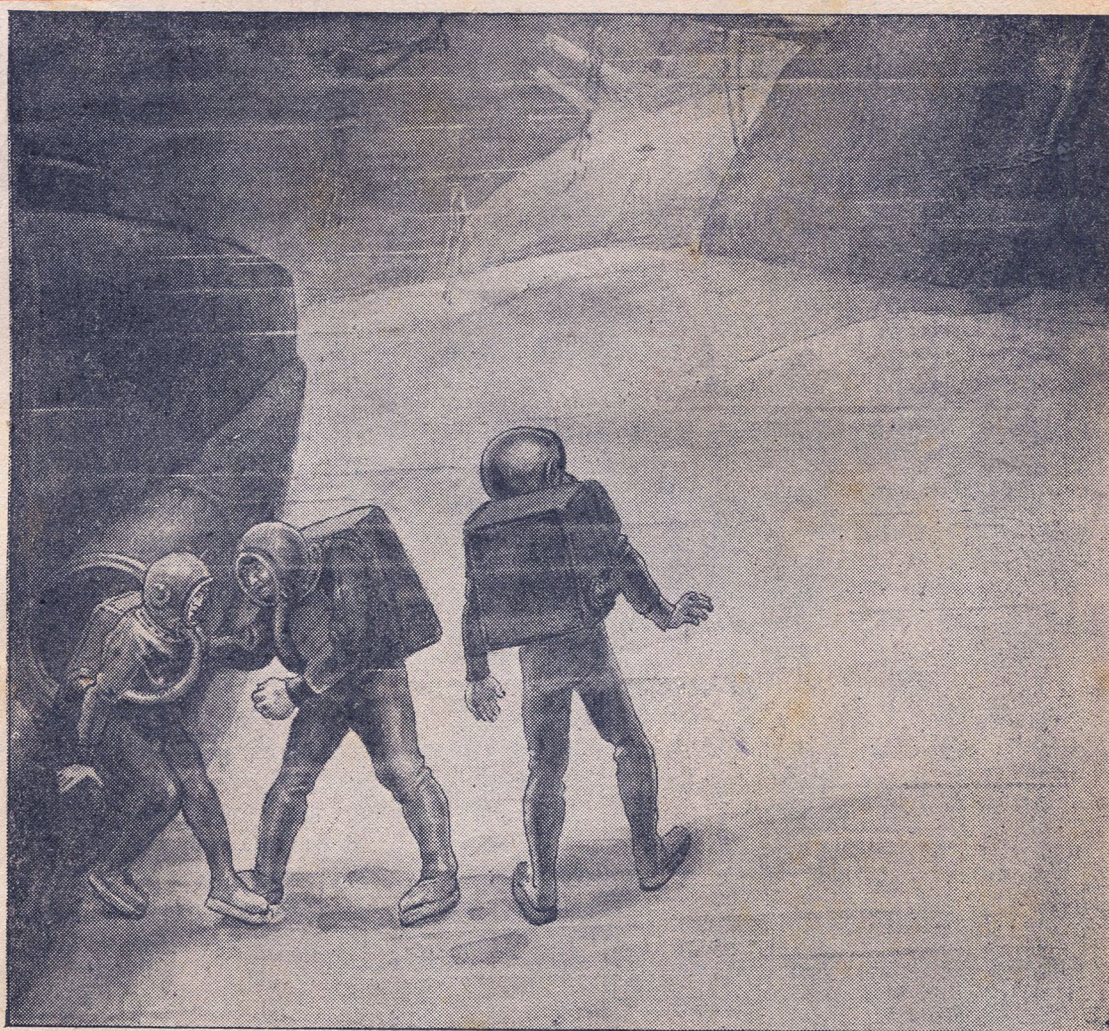
Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

EEN ONDERZEESCHE ROOFTOCHT

15 cent.

De drie mannen kropen door het ronde gat naar den bodem van de zee.

No. 1243.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Een onderzeesche rooftocht

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

RAFFLES KRIJGT EEN OPDRACHT.

Het was op een laten avond, van een stormachtigen Februaridag, toen John Raffles, ditmaal vergezeld door Henderson zoowel als door Brand, een van die zwerftochten maakte door de armoedigste wijken van Londen, in de buurt van de haven, die wel eens uren duurde, en waarvan hij meestal terugkeerde met een hart vol bitterheid tegen de orde van zaken, zooals die nog altijd bestond — zooals zij mischien nog eeuwen bestaan zal.

Nooit begaf Raffles zich in die buurten anders dan in een veilige vermomming, die het hem mogelijk maakte, zijn oogen den kost te geven zonder gevaar voor zijn leven te loopen.

Want daar in de haven krioelt het van duistere elementen, van vreemde varengasten, die al bijster spoedig gereed staan met ponjaard of mes. De drank en de vrouw spelen er een voorname rol, en menigmaal hoort een patrouilleerende agent plotseling gillende kreten in den nacht. Hij weet dat dan een nieuw slachtoffer gevallen is van drankzucht en minnenijd, dat het mes weer gesproken heeft.

En als hij dan kwam toestormen, zoo luid hij kon op zijn alarmfluit blazend, dan vond hij een Deen, een Rus, of een visscher uit Ymuiden aan den rand van het smalle morsige

trottoir liggen, doodelijk gewond, bedekt met modder en bloed.

Meestentijds bleven soortgelijke misdaden ongestraft, want het was nutteloos naar de daders te zoeken, die elkander meestal de hand boven het hoofd hielden.

Alleen wanneer er bloed vergoten was door een vreemdeling, kon de politie er somtijds in slagen, zulk een wandaad te straffen.

Ontucht, armoede, alcoholisme, werkloosheid reikten hier elkander de hand en schiepen die vreeselijke toestand, die zulk een vruchtbaren voedingsbodem oplevert voor bloedige onlusten.

De huizen zijn in deze wijk oud, vervallen, morsig en duister en alleen degeen, die er thuis is, weet er zonder gevaar voor zijn hals en zijn beenen den weg te vinden, langs de steile trapjes, de nachtdonkere, smalle portaaltjes en de gangen met hun uitgevreten vloeren.

De straten zijn slecht geplaveid, nog slechter verlicht en kronkelende steegjes loopen er op uit, welke de toevallige voorbijganger met een huivering passeert. Zij zijn als de duistere monden van geheimzinnige spelonken, waarin de misdaad loert met haar brandende, vurige oogen.

Men vindt hier verdachte drankhuisjes, naast krotten, waar de drie vergulde kogels uithangen, ten bewijze dat men daar voorschotten op panden geeft, en klandestiene opiumkitten wisselen af met danshuizen, waar men tot laat in den nacht de schorre klanken van versleten harmonica's hoort en het gillen van dronken vrouwen.

In een van die wijken was het, dat de drie mannen zich thans weder gewaagd hadden, zooals gewoonlijk vermomd als zeelieden. Henderson, de reus, droeg een blauwe trui, een kort buis, een platte pet, als van een machinist en had de geweldige knuisten in de zakken van zijn wijde zeemansbroek gestoken.

Wat Raffles en Brand betreft — zij konden evengoed doorgaan voor varengasten uit een Fransche visschersplaats als voor tremmers.

Aan hunne gezichten hadden zij weinig anders gedaan dan ze wat zwart gemaakt en dat was in die duisternis een meer dan voldoende vermomming.

Zij waren juist een vrij lange straat ingeslagen, die op de Theemskade uitliep, toen zij op korten afstand het gerucht hoorden van twistende stemmen.

Het geluid scheen afkomstig te zijn uit de richting van een klein, bijna rondom door wrakke huizen ingesloten pleintje, met een bestrating van groote keien, en waaraan sedert de dagen van Hendrik VIII al heel weinig veranderd leek te zijn.

Zelfs was het overblijfsel van een ouden fontein in het midden er nog op merkbaar.

Maar dat was het niet, waarop de aandacht van de drie mannen gevestigd werd, toen zij, opmerkzaam geworden door de twistende stemmen, die steeds luider werden, naar het pleintje waren gesneld.

Niet ver van het straatje dat zij daarvoor hadden moeten doorgaan, stond een groepje mannen en vrouwen bijeen, beschenen door het zwakke licht van een eenzamen lantaren, die elkander opgewonden uitscholden.

Boven alles uit klonk nu de harde, ruwe stem van een man, die schreeuwde:

„Ik had je gezegd, dat je den goudvink naar het huis zou lokken! Je had mij toch wel goed begrepen, slet? Wij hadden een goeden slag kunnen slaan — en nu is alles door jou sentimentaliteit mislukt! Hierzoo! Dat is voor je ongehoorzaamheid!”

Hij hief zijn harde vuist op, zijn arm ging snel door de lucht en hij trof de jonge, nog knappe vrouw die voor hem stond, met bleek gelaat en tartende oogen, midden in het gezicht.

Met een schreeuw van pijn zonk zij neer op de morsige keien en de kerel lichtte reeds zijn zware laars op, om haar, met moordzucht in de oogen, in de lendenen te trappen, toen hij een hand op zijn schouder voelde, en een stem hem in de ooren klonk, die rustig zei:

„Dat is al meer dan voldoende geweest, man! Laat die vrouw met rust!”

De kerel wendde zich langzaam om en keek met zijn geelgroene oogen valsch in het gelaat van Raffles, die te laat was gekomen om den slag te verhinderen, maar vastbesloten om den trap niet toe te staan.

Zonder een woord te zeggen hief de ellendeling opnieuw zijn voet op, maar tot trappen zou het niet komen, want een enkelen vuistslag van Raffles zond hem suizebollend een paar meters verder tegen de keien.

Hij kwam wankelend overeind, en zijn hand ging naar zijn zak, terwijl zijn wolvenoogen van wraakzucht gloeiden.

Maar Raffles trad hem een paar stappen tegemoet, gaf hem aldus niet den tijd om zijn mes te trekken, en zond den kerel opnieuw, nu heel wat onzachter, met een verschrikkelijke kaakslag naar den harden grond, waar hij bewegingloos bleef liggen.

Maar nu maakte zich een zeer zware, grof gebouwde kerel uit het groepje los met een breede, gemeene tronie, en kleine, diepliggende oogjes, die met een ruk zijn sportpet wat dieper over het voorhoofd trok, terwijl de spieren van zijn nek zich spanden en langzaam op Raffles toekwam, geheel en al gelijkend op een monsterachtig groote gorilla, met gebalde vuisten en van het lichaam staande ellebogen.

Een schor gefluister ging uit het groepje op en de vrouwen keken vol ontzetting naar dien geweldenaar, die den tengeren zeeman zeker het volgende oogenblik zou beetgrijpen en vermorzelen.

Raffles was groot — maar die kerel stak zeker nog wel een hoofd boven hem uit, en hij moest wel tweemaal zoo breed zijn.

„Big Bully!” fluisterden een paar vrouwen ontzet. „Goeie genade, als die er zich mee gaat bemoeien....”

Big Bully had reeds zijn grooten mond geopend, spuwde eens, en begon:

„Wat heb jij te maken met mijn kameraad, zeg? Wacht, ik zal je eens even helpen!”

Hij deed nog een stap, maar plotseling moest hij ophouden, want vlak voor hem leek iets uit den grond te zijn opgerezen, dat al heel weinig voor hem onderdeed wat grootte en breedte betrof, en dat iets zei op jovialen toon:

„Zoo, kameraad — ben je een beetje aan den wandel? Waar gaat dat zoo naar toe?”

Big Bully deed onthutst, ofschoon volstrekt niet verschrikt, een stap achteruit, ontspande zijn nekspieren, en gromde, met een valsch licht in zijn kleine oogen:

„Met jou heb ik niks te maken! Ga op zij — ik moet dien ander hebben! Ik zal hem platslaan! Zoo plat als een dubbeltje! Laat me bij hem, maar nummer eerst zijn botjes, vooral als moeder de vrouw hem soms terugverlangt!”

„Welneen!” hernam Henderson op denzelfden opgewekten toon. „Dat is een vriend van mij, en denk je dat ik platgedrukte vrienden wil hebben? Je zal netjes van hem afblijven, of ik zal je anders moeten aanpakken!”

„Ga op zij!” beval Big Bully dreigend.

„Geen stap!”

Big Bully stak de hand naar Henderson uit en meteen zat de vuist van den chauffeur hem in het maagkuiltje. Het gaf een doffen slag, die wel twee straten verder te hooren was, en Big Bully kikte en vouwde zich bijna dubbel en snakte naar adem, en toen wilde hij zich met al het ontzaglijke gewicht van zijn lichaam en van zijn vuisten op Henderson werpen.

Maar ditmaal had hij met een al te sterke tegenpartij te doen.

De reus greep hem om het middel voor hij had kunnen toeslaan, en al woog Big Bully ook 145 Kilo — Henderson tilde hem op alsof hij een baby was, en kwakte hem een eind verder neer.

Brullend als een stier, met bebloede knokkels, krabbelde de geweldenaar weer overeind en stormde met gebogen hoofd op Henderson toe, die hem met wijd uitgestrekte beenen en gebogen nek opwachtte.

En voor dien avond en denkelijk ook voor de geheele volgende week zou de buurt verder veilig zijn voor de krachtige vuisten en den twistzoekenden aard van Big Bully....

Henderson koos rustig de beste plek uit — een beetje terzijde van de kin — overhaastte zich niet — en toen trof een vuist als ijzer, met de kracht van een stoomhamer den beklagenswaardigen vechtersbaas, juist op dat uitgekozen plekje en hij stoof achteruit als een wagon die te hard tegen een stootblok, loopt struikelde, bonsde met zijn hoofd tegen den rand van een stoepsteen, slaakte een diepen zucht en strekte zich uit, alsof hij zich ter ruste ging begeven.

De vrouwen slaakten opgewonden gillets van bewondering en keken met lichtende

oogen naar Henderson, die lachend zeide: „Ik had hem toch gewaarschuwd! Nog iemand?”

Neen, er was niemand meer! De heeren geloofden het zoo ook wel! Zij hadden gezien wat die vreemde snuiter kon met zijn verschrikkelijke vuisten — en verder ging hun nieuwsgierigheid niet. Zij bedankten voor de eer — een andermaal wellicht....

En de kring maakte zich onwillekeurig grooter, terwijl de geslagen vrouw wankelend opstond, het bloed van haar geschramde wang wiesch en met gebukt hoofd, zonder een woord te zeggen, wegsloop en in de duisternis van een smal slopje verdween.

Brand had vol spanning toegezien, bereid om in te grijpen als het noodig mocht blijken. Dergelijke twisten waren volstrekt niets bijzonders, en herhaaldelijk was het reeds geschied, dat zij tusschenbeide moesten komen, om een gruwelijke mishandeling te beletten.

Raffles had op zachten toon een paar woorden gezegd en de drie mannen gingen alweer verder.

Maar zij hadden nog geen vijf en twintig passen afgelegd, of Raffles voelde zich zachtjes bij de mouw trekken.

Hij wendde den blik terzijde, en zag vlak naast zich een breedgeschouderd man, met een zeer smerig Schillerhemd aan, dat aan zijn hals openhing en daaroverheen een tamelijk net, blauw zeemansbuis. De man droeg een blauwe pet en schoenen met dikke zolen. Hij zag er uit als een zeeman en toch had hij ook iets over zich van de verlopen straatkunstenaar, met zijn gepommadeerde snor, waarvan de punten opwaarts wezen.

Dat is zeker geen Engelsche dracht, en Raffles begreep dan ook met een vreemdeling te doen te hebben.

En dat vermoeden werd tot zekerheid, toen de ander op de vraag van Raffles wat hij wenschte, zachtjes antwoordde:

„Heb je soms een paar minuten voor mij, maat? Ik wilde wel eens met jou en met dien geweldenaar daar naast je spreken.”

De man sprak vloeiend Engelsch, maar met een sterk Duitsch accent.

Misschien wel een geïnterneerd Duitscher, die na den oorlog in dit land was blijven hangen. Hij keek eens in het vaalbleeke, met groeven doorploegde gezicht, met de fletsblauwe oogen, die echter plotseling vuur konden schieten en zeide, de wenkbrauwen optrekkend:

„Ik geloof niet dat ik je vroeger ooit gezien heb, man! Wat heb je me te zeggen?”

„Dat kan ik je onmogelijk hier vertellen,

maat!" antwoordde de Duitscher. „Je ziet dat er nog menschen loopen en het is een zaak van gewicht. Ik heb je daarnet aan den gang gezien met je kameraad, en kerels zooals jullie zijt kan ik gebruiken. Heb je geregeld werk?"

„Nee, we zijn werkloos, al maanden!" haastte Raffles zich nu te antwoorden, die een avontuur rook. „Ik weet hier een stil kroegje in de buurt, waarvan de baas ons wel een apart kamertje wil geven! Willen we daar gaan?"

„Je bedoelt „De Eenhoorn" zeide de Duitscher op levendige toon. „Ik ken den baas ook. Hij zal ons zeker zijn opkamertje willen afstaan. Kom maar gauw mee, dan kan ik je zeggen wat het is. Maar — jullie tweeën alleen!"

„Dat zal niet gaan!" zeide Raffles. „Deze man hoort bij ons."

„Hij kan bij jullie hooren, maar hij hoort niet bij mij!" antwoordde de ander kortaf. „Voor zooveel handen heb ik geen werk. Ik heb gezien dat jullie ijzersterk zijn en aan twee van jullie soort heb ik ruimschoots genoeg — bij het werk dat er valt op te knappen. Ik heb al zes man bij elkaar."

Raffles keek den Duitscher een kort oogenblik strak aan, wendde zich toen tot Brand, en zeide schouderophalend:

„Je hoort het, Charlie! Je bent overcomplete, man!"

En heel zachtjes voegde hij eraan toe:

„Wacht ons op den hoek!"

Brand was aanstonds in zijn rol en zeide op jovialen toon:

„Ik ben er niet kwaad om en ik mag lijden dat er voor jullie wat te verdienen valt! Tabeh mannen!"

En met een wuifgebaar verdween Brand in de duisternis, om langs een omweg een steegje te bereiken, dat uitliep op een punt, ongeveer dertig meter van het logement de „Eenhoorn" verwijderd.

Maar reeds voerde de geheimzinnige Duitscher zijn nieuwe vrienden haastig over het pleintje, ging een tamelijk breede straat in, sloeg een hoek om, en liep tenslotte toe op een wijnhuis, waar nog licht brandde. Er bleken daarbinnen nog maar heel weinig mannen te zijn, die suffig voor een glas slechte brandewijn zaten en de Duitscher liep dadelijk op een roodharig man toe, die achter de toonbank stond, bezig met wat hij „het spoelen van de glazen noemde" wisselde een paar woorden met hem, en keerde terug met de boodschap, dat zij het opkamertje konden krijgen voor een half uurtje en dat zij hem maar moesten volgen.

Het drietal ging door de gelagkamer, betrad een donkere gang, ging aan het einde daarvan een duister, smal trapje van zes treden op en bereikte nu een klein hokje, met een smal raam, waarin niets anders stond dan een kleine tafel en een viertal stoelen.

Die laatste bijzonderheden kwamen echter pas te zien toen de Duitscher een lucifer had afgestoken en de kaars had doen ontbranden, die op den smallen schoorsteenmantel stond.

Hij sloot zorgvuldig de deur, deed het luik voor het eenige venster dicht, noodigde met een zwijgend gebaar de beide anderen tot zitten uit, nam zelf plaats, keek Raffles en Henderson om beurten eens aandachtig en gedurende vele minuten aan, scheen tevreden met het onderzoek, en begon toen:

„Hoe ik heet komt er geen steek op aan, jullie hebben wel gemerkt dat ik een Duitscher ben, noem me maar Max — zoo kennen de vrienden me hier. Ik heb je een voorstel te doen, mannen, dat je per hoofd, als het slaagt, 100 pond sterling kan opbrengen."

Raffles en Henderson wisselden een verbaasden blik, en de eerste vroeg:

„En als het niet slaagt, Max?"

„Dan krijg je geen steek!" antwoordde de Duitscher kortaf. „Zooveel geld heb ik niet. Jullie moeten de risico mee dragen, net zoo goed als ik!"

„Risico?" herhaalde Raffles langzaam.

„Maar voor den drommel, wat is het dan?"

Max boog zich ver voorover over het tafeltje en liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij, met zijn oogen vast op die van Raffles gericht, zeide:

„Ik zou zeker wel gek zijn als ik je nu al alles vertelde! Maar dit mag je wel vast weten! Je hebt natuurlijk wel eens van Scapa Flow gehoord?"

„Dat is nogal glad!" antwoordde Raffles, zeer verbaasd bij het hooren van dien naam, die voortaan historisch zal blijven.

„Dan weet je natuurlijk ook, dat daar de bevelvoerders van zeven geïnterneerde Duitse oorlogsschepen, kort na het sluiten van den wapenstilstand hun schuiten hebben laten zinken, die daar geïnterneerd waren!"

„Natuurlijk weet ik dat!" antwoordde Raffles, verwonderd waar dit alles op uit moest loopen!

„En ik heb nog meer reden om het te weten — want ik was er bij!" hernam de Duitscher lakoniek. „Ik diende destijds als bootsman op de „Bismarck". En nu zal ik je wat zeggen, mannen. Ik ben er achter gekomen, dat met een van die schepen — ik zeg je niet welke —

de scheepskas, die ruim drie miljoen mark in goud bevatte, in de hurrie mee naar den kelder is gegaan! Het is je natuurlijk bekend dat jullie

regeering al bezig is met het lichten van dien ouden rommel. En nu vraag ik jullie: willen jullie me helpen, dat sommetje op te visschen?"

TWEDE HOOFDSTUK.

RAFFLES STEEKT EEN SPAAK IN HET WIEL.

Alles wat Raffles en Henderson mochten hebben verwacht — dit zeker niet!

En Raffles vroeg zichzelf af, of die man wel goed bij zijn verstand was, dan wel of hij hier voor den gek werd gehouden.

Natuurlijk had Raffles destijds de berichten gelezen van de interneering van die Duitse oorlogsbodems, die op het allerlaatste oogenblik door de Duitse bemanning op de reede van Scapa Flow tot zinken waren gebracht, teneinde die vaartuigen niet in handen van den overwinnaar te doen vallen. En hij was altijd genoeg sportman geweest, om den Duitschen bevelhebbers, die er toch hun hachje bij waagden, die daad niet al te kwalijk te nemen.

Evengoed wist hij dat die schepen, al was het slechts door hun waarde aan metaal, een zeer groot bedrag vertegenwoordigden, en dat de Engelsche Admiraliteit zich inspande, die vaartuigen een voor een weer boven water te brengen. Met een daarvan, de „Wilhelm der Grosze" was dit dan ook reeds gelukt.

Van een verdwenen scheepskas had hij echter nooit hooren reppen en hij vroeg zich af of die Duitscher daar tegenover hem maar niet wat in het wilde zeide, of zich liet medesleepen door zijn fantasie.

Max scheen te raden wat er in den geest van Raffles omging, want hij hernam op levendigen toon, met een blik naar de deur:

„Ik vertel je geen praatjes! Door een toeval, dat nu niet ter zake doet, heb ik inzage gekregen van een brief, die door den betaalmeester van het schip in kwestie aan zijn oude moeder in Jena was geschreven, even voor we den boel lieten zinken en daarin wordt met duidelijke woorden van die scheepskas gesproken."

„Maar de Duitse bevelhebbers zullen dat geld toch wel hebben weten te redden?" merkte Henderson op, die ongeloovig had zitten luisteren.

„Neen!" hernam Max kortaf. „Dat hebben

zij niet. Alles ging wat verward in zijn werk, en ik weet zeker, dat ik, toen wij des nachts in een van de sloepen wegroeiden, duidelijk de officieren verschrikt onder elkaar hoorden fluisteren dat zij „den aap" vergeten hadden. Toen begreep ik natuurlijk nog niet wat zij bedoelden, maar nu, na het lezen van den brief van den betaalmeester, weet ik het des te beter en in ieder geval vind ik dat het een poging waard is!"

„Maar die schepen liggen op een diepte van twee vademen!" merkte Raffles hoofdschuddend op.

„Een duiker duikt nog wel dieper!" zeide Max schouderophalend.

„Heb je dan duikerpakken?"

„Alles wat er noodig is! Ik zal ook zorgen voor een flinke schuit voor de helpers."

„Maar niemand kent nauwkeurig de plek waar de schepen gezonken zijn!"

„Ik ken ze!" hernam Max lakoniek.

„De plek zal afgezet zijn door de Admiraliteitsschepen, en ze zullen je niet laten passeeren!"

„Dan werken we 's nachts, met krachtige electrische lampen!"

„En je biedt ons 500 pond per man aan, als het lukt?"

„Dat heb ik gezegd en daar blijf ik bij!"

„Is dat niet wat heel weinig?"

„Je kunt het nemen, of je kunt het laten!"

De beide mannen keken elkander een oogenblik strak in de oogen en toen zeide Raffles langzaam:

„Dan zullen we het toch maar liever laten!"

„Ik zou me nog maar eens bedenken — die 500 pond zijn misschien in een enkelen nacht te verdienen!" drong Max aan, en weer kwam er een felle glans in zijn schijnbaar levenlooze oogen.

„Ik bedenk me niet! Als ik zulke dingen onderneem, dan onderneem ik ze ook voor mijn eigen rekening, en alleen!"

Een oogenblik kwam er een dreigende, wreede uitdrukking op het gelaat van den Duitscher, maar toen zeide hij spottend:

„Ik vrees je concurrentie niet! Wat zouden jullie kunnen aanvangen zonder duikerpakken en luchtpompen? Denk je soms dat die maar zoo gemakkelijk zijn te krijgen? En geloof je dat de voorbereiding geen weken duurt? Maar ik begin morgen of overmorgen al — en jij kunt onmogelijk zoo vroeg klaar zijn met je voorbereidselen, bedenk dat wel!”

„O, vroeger nog!” hernam Raffles rustig. „En nu heb ik je op mijn beurt een voorstel te doen, Max, en ik zou je in je eigen belang aanraden om dat aan te nemen.”

Er volgde een oogenblik van zwijgen en toen vervolgde Raffles rustig:

„Als je mij den naam van het schip wilt noemen, waarin de scheepskas dan nog aanwezig was en mij duidelijk de plek aanwijst waar het wrak rust op de zeebodem, dan betaal ik je 200 pond, in geval je je bedrogen hebt — en 5000 indien je gelijk blijkt te hebben gehad!”

De Duitscher leunde langzaam achteruit in zijn matten stoel en keek Raffles langen tijd met zijn zonderling lichtende oogen aan, alsof hij tot op den bodem van zijn ziel wilde lezen. Eindelijk zeide hij langzaam:

„Je doet alsof je het meent — maar je houdt mij voor den gek! Waar wou jij 200 pond vandaan halen?”

„Laten we aannemen dat ik een spaarduitje heb!”

„En de duikerpakken? De booten? De luchtpompen?” ging Max voort.

„Dat zal ik niet nodig hebben!” antwoordde Raffles. „Ik kan het zonder die dingen doen. Nogmaals, Max, ik geef je in overweging mijn voorstel aan te nemen. Tusschen ons gezegd en gezwezen — ik houd je voor een grooten schelm, en liever zou ik je volstrekt niets geven, maar ik ben er de man niet naar, om nuttige inlichtingen onbeloond te laten!”

Max had Raffles weer eenigen tijd in de grootste verbazing aangezien, en toen liet hij een kort lachje hooren en zeide schamper:

„Je tracht me te overbluffen, maat, maar dat zal je niet lukken! Doe je met mij mee of niet?”

„Als man tot man — neen, Max!” antwoordde Raffles vastberaden. Wil je met mij niet meedoen — des te erger voor jou, maar dan zal ik toch blijven bij mijn vast besluit om je 5000 pond sterling uit te betalen, als ik slaag — al houd ik je, laat ik het nog eens

herhalen, voor een gevaarlijk schoelje! Je ziet dat ik de dingen meestal bij hun naam noem!”

Max stond langzaam van zijn stoel op, nu met een duistere uitdrukking op zijn vaal gezicht, en zeide half binnensmonds:

„Ik schijn daar een stommitieit te hebben begaan en op den verkeerde te zijn gevallen. Maar laat ik je dat zeggen, man — je doet jezelf groote schade, door mijn aanbod af te slaan! Je wil je groot houden, maar je kunt onmogelijk in een paar dagen tijds alles voor elkaar hebben. Nu, het spijt mij — dan zal ik twee anderen de 500 pond laten verdienen! Ik had jullie hulp graag willen hebben, omdat jullie sterk bent en van aanpakken weet.”

Max had zich zijn pet reeds weder op het hoofd gedrukt, ging naar de deur, wendde zich daar nog eens om, en zeide:

„Nu zijn wij niet zulke goede vrienden meer als zooeven, maat, onthoud dat goed! En van nu af zal het beter voor je zijn, als ik je niet meer op mijn weg aantref! Je moet weten dat ik geen prettige inborst heb — voor degenen die mij weerstreven, ook al hebben zij zooveel kracht in hun handen als jullie! En doet het je heelemaal niets, dat ik jullie op dat idee heb gebracht?”

„Een idee, Max, dat ik met 5000 pond sterling wil betalen!” antwoordde Raffles bedaard. Mij dunkt dat dat een zeer groote som is, als ik naga, hoe weinig jij behoeft te doen om die te verdienen! Want je zou niets anders behoeven te verrichten, dan mij de naam van het schip te noemen en de plek waar het ligt. Voor het overige zou ik je diensten niet eens nodig hebben.”

De Duitscher scheen een kort oogenblik geslinderd te worden tusschen geloof en ongelooft, tusschen hebzucht en de vrees, dat men hem voor het lapje zou houden, en toen greep hij vastberaden de kruk van de deur, en zeide:

„Ik weiger! Denk je dat ik genoeg zal nemen met 5000 pond als ik er 550.000 kan krijgen? Dan zou ik wel gek zijn!”

„Je zult ze niet krijgen, Max!” zeide Raffles rustig. „Jouw middelen zijn niet te vergelijken met de mijne! En nu we het niet eens kunnen worden, moesten wij maar liever afscheid nemen. Ik heb je eerlijk gewaarschuwd, dat ik den strijd met je ga aanbinden. Je weet waar je je aan te houden hebt?”

Max liet nogmaals zijn kort lachje hooren, maar waarin nu ook een bedreiging klonk, rukte de deur open, en zei alleen maar:

„We zullen wel zien.”

Het volgende oogenblik was hij verdwenen.

En dat de Duitscher er niet de man naar was, met een bedreiging te gekscheren, bleek nog geen volle minuut later, toen Raffles en Henderson op hun beurt het wijnhuis verlieten, zonder te hebben waargenomen hoe de roodharige logementhouder hen met een zonderlingen blik naakteek en met een grijnzend gezicht zijn handen wreef.

Want nauwelijks waren zij buiten, of snel achter elkander klonken twee revolverschoten in den nacht, waarvan er een Henderson op een streep na trof en in de verte verdween een donkere gedaante met groote snelheid in een smal slopje.

Henderson wilde den moordenaar nasnellen, maar Raffles hield hem aan den arm terug en fluisterde:

„Laat dat, James! De zaak zou alleen maar van kwaad tot erger kunnen gaan. Men weet wel waar die sloppen beginnen — maar nooit waar zij eindigen. De man heeft daarginds

misschien vrienden — en in de duisternis vindt een mes maar al te spoedig de weg naar je hart. Laten wij mijnheer Brand opzoeken en hem onmiddellijk op de hoogte stellen.”

De twee mannen ijlden naar de plek waar zij Brand aantroffen en met een paar woorden had Raffles hem op de hoogte gesteld en besloot:

„En nu gaan wij aanstonds naar huis, Brand, en treffen daar onmiddellijk onze maatregelen om met behulp van onze brave duikboot een onderzoek in te stellen naar de aanwezigheid van die scheepskas. Ik denk dat wij ons zullen moeten haasten, om dien Max voor te zijn!”

Dat was inderdaad zoo, en meer nog dan Raffles wel dacht.

Want er was nog een ander die vlug zijn maatregelen ging treffen — en die ander was Tom Dawes, de roodharige kroegbaas, die woord voor woord het geheele gesprek in zijn opkamer-tje had afgeluisterd!

DERDE HOOFDSTUK.

TOEBEREIDSELEN.

Toen Raffles in gezelschap van Brand en Henderson, met een der laatste bussen de havenwijk verlaten had, en in een ander deel van Londen een taxi had weten te vinden, had hij nog weinig gesproken, maar diep nagedacht.

Het was pas toen de drie mannen zich in het huis in de Victoria Street bevonden, hetwelk zoo uitstekend geschikt was, met zijn twee uitgangen, om er zich te vermommen, dat Raffles eensklaps vroeg, zich tot Henderson wendend:

„De duikboot is toch volkomen in orde, James?”

De reus krabde zich eens achter een oor, en antwoordde, een weinig bedremmeld:

„Dat is te zeggen, mylord — men kan er mee varen!”

„Nu, dat lijkt mij ruimschoots voldoende!” merkte Brand op, met een lachje.

„Ik had nog iets meer te zeggen, mijnheer Brand!” hernam de reus hoofdschuddend. „Men kan met de Bruinvisch varen — boven water.”

„Dan konden wij evengoed een sloepje ne-

men!” zeide Brand sarcastisch. „Wat mankeert er dan aan?”

„Wel, mijnheer Brand, herinnert gij u dan niet, dat bij onzen laatsten tocht een van de waterschotten is lekgeschoten en dat bovendien een van de hulpassen danig verbogen is? Mylord had mij opgedragen, dit te gaan herstellen en ik ben ook aan het werk begonnen — maar....”

„Verontschuldig je niet, vriend Henderson!” viel Raffles hem in de rede, met een uitdrukking van ongeduld in zijn stem. „Het is mijn eigen schuld. Ik heb je van dat werk teruggeroepen, voordat het geheel gereed was, omdat ik je hulp elders noodig had. En daarvan pluk ik nu de wrange vruchten. De boot ligt..?”

„Dicht bij Arbroath, mylord!”

„Nu, dat is in ieder geval op onzen weg!” hernam Raffles. „Wij zullen zien wat er nog aan de zaak te doen valt en wij kunnen alleen maar hopen, dat wij niet te laat zullen zijn!”

„Als wij het eens met gewone duikerpakken beproefden?” stelde Brand voor. „Er bevinden er zich drie in de duikboot!”

„Je weet heel goed, Brand, dat die pakken alleen maar te gebruiken zijn in verbinding met de duikboot zelve!” zeide Raffles schouderophalend. „En al was dat niet zoo — wij weten volstrekt niet de plek, waar het schip zich bevindt zooals Max die weet. Wij zouden geen tijd hebben, om er naar te gaan zoeken met een gewone motorboot. Vergeet niet dat bij hen reeds alles in gereedheid is.”

„Kunnen we geen gewone duikerpakken koopen, zooals de marine ze gebruikt?”

„Men koopt geen duikerpak, zooals een confectiebroek, Brand! Bovendien heeft men een luchtpomp noodig! En tenslotte heb ik niet veel lust, de aandacht op mij te vestigen van de zeesoldaten, die toch zeker de plek wel zullen bewaken, waar de Duitsche oorlogsbodems gezonken zijn.”

„Dan kan ik niet inzien hoe wij de zaak nog kunnen redden!” meende Brand mismoe-dig. „Wij zullen toch zeker wel drie dagen noodig hebben om de duikboot volkomen te herstellen.”

„En toch moet het gedaan worden!” riep Raffles op vasten toon. „Ik laat mij dit buitenkansje niet ontgaan, en zeker niet, nu Herr Max zich niet ontzien heeft, zijn revolver aan het spel te laten deelnemen! Ik geloof dat het weer gaat omslaan, dat het stormachtiger wordt, en dat is voor ons een gunstige omstandigheid, want dat zou hem en zijne kornuiten beletten, reeds aanstonds aan het werk te gaan! Ik doe dus het voorstel, hier nu aanstonds te gaan slapen zonder eerst naar mijn huis in de Cromwell Road terug te keeren, en morgenochtend zoo spoedig mogelijk met onzen snelsten wagen naar Arbroath te vertrekken.”

„Met algemeene stemmen aangenomen!” riep Brand opgewonden uit. „Ik ben met je eens, Edward, dat het in elk geval beproefd moet worden.”

En zoo gebeurde het dan ook, dat de drie mannen dien nacht sliepen in het huis in de Victoria Street en het den volgende morgen vroeg weer verlieten, zonder dat ook maar een van de bureu het minste vermoeden had, dat er zich iemand in dat kleine huis had bevonden, hetwelk het eigendom heette te zijn van een wereldreiziger, een zekeren Brown, die het bijna nooit bezocht.

Het was omtrent negen uur in den morgen, toen het drietal, voorzien van alles wat Raffles meende noodig te hebben, met den snelsten tourwagen op weg was naar de Schotsche havenstad Arbroath, op eenigen tientallen mij-

len ten noorden van den ingang van den golf van Ty.

Maar al liep de wagen nog zoo hard — van Londen tot Arbroath is toch een duizendtal mijlen, en de duisternis was dan ook reeds gevallen, toen de auto tenslotte laatstgenoemde stad binnenreed. De drie mannen haastten zich eerst een garage, vervolgens een hotel op te zoeken, waar zij het middagmaal gebruikten en zich zeer vroeg ter ruste begaven.

Zij behoorden tot de gelukkigen, die op ieder oogenblik van den nacht en van den dag kunnen gaan slapen, en zoo duurde het dan ook geen vijf minuten, nadat zij hunne logeervertrekken waren binnengetreten, of zij hadden reeds de oogen gesloten.

Volkomen uitgerust ontwaakten zij den volgende morgen reeds om vijf uur, stonden op, namen hun bad, ontbeten ten overstaan van een paar stom verbaasde, nog slaperige kellners, betaalden, verklaarden dat zij een toer gingen maken, en verzochten in ieder geval voor dien nacht hunne kamers voor hun te reserveeren.

De „toer” bleek zich te beperken tot de zee-kust. Het hotel lag aan de kade, dicht bij de haven, en na die te zijn overgevaren in een klein vletje, bestuurd door een stokouden zee-man, en na over de havenpier te zijn gegaan, kwamen zij aan het rotsachtige strand en liepen in noordelijke richting voort, hoe langer hoe verder van de stad af.

Van een gebaanden weg viel hier niets te bespeuren. Die lag veel meer westelijk, en nauwelijks zichtbaar kon men nu en dan het dak ontwaren van het motorbusje, dat den dienst tusschen Arbroath en een klein dorpje in de nabuurschap onderhield. Van de rest van het voertuig was niets te zien door de hooge borstwering, die den straatweg hoog over de rotsen aan den kant van de zee afzette.

En die borstwering was wel noodig, want de weg lag op sommige plaatsen wel veertig meters boven het strand, en de helling was steil, en overal staken puntige rotsen op.

Hier beneden was geen ander levend wezen te bespeuren dan een eenzame kokmeeuw of een strandpluvier. En die dieren waren zoo weinig schuw, dat zij pas op het allerlaatste oogenblik opvlogen bij de nadering van den mensch. Het strand bestond uit donkergeel zand, overal bezaaid met rotsblokken, waar tusschen kleine krabjes en andere zeedieren waren achtergebleven, na het vallen van het water.

„Wij treffen het goed!” zeide Raffles. „Het is juist laag water, anders zouden wij hier niet zoo gemakkelijk kunnen loopen — bij vloed is het strand bijna geheel overdekt door de golven, en ik zou geen vreemdeling aanraden, zich hier al te ver van de pieren te begeven, op een ongunstig tijdstip — de vloed komt hier soms verraderlijk snel op, en zou hem wel eens kunnen verrassen.”

„Het is ook geen erg aanlokkelijk plekje voor baders!” meende Brand. „Overal liggen kleine scherpe rotsen, en het is bekend dat het strand verderop vol diepe kuilen is.”

„Maar des te beter is het geschikt voor wat wij te doen hebben, mijnheer Brand!” zeide de reus, wijd zijn neusvleugels opensperrend om de zilte zeelucht in te snuiven.

„Alles wat noodig was voor de reparatie bevindt zich toch aan boord, Henderson?” vroeg Raffles, zich eensklaps omwendend.

„Er ontbreekt geen schroefje, geen ijzerdraadje, mylord!” antwoordde de reus trots.

„Des te beter! Laten wij ons dan haasten, zoodat wij de geheime ligplaats van onze trouwe boot ontdekken en bereiken, vóór de vloed ons weder komt overvallen!”

Hunne haakstokken stampten op de klippen bij het haastig voortgaan, en zij zagen er in hun kniebroeken, hunne geruite kousen en hunne sportpetten volkomen uit als toeristen, die een groote wandeling gaan ondernemen.

Steeds verder noordwaarts gingen zij, in een volkomen eenzaamheid, onder een grijzen hemel, waaruit nu en dan een motregen-tje druilerig neerviel, en na een half uur ongeveer stond Raffles stil, keek aandachtig om zich heen, wees met zijn stok op een merkwaardig gevormde klip, die, aan den voet van den rotswand, uit het strand oprees in den vorm van een bisschopsmijter, en zeide:

„Dat is, meen ik, ons baken, nietwaar Henderson?”

„Ja mylord, die klip staat vlak bij den goed verborgen ingang van het rotshol.”

„Laten wij ons dan haasten — het tij is gekeerd en de vloed komt op.”

Zich een weg banend tusschen de rotsblokken door, bereikten de drie mannen na een kwartier den voet van den zonderling gevormden rots, die bij hoog water te halver hoogte door de golven werd bespoeld, en liepen er om heen, terwijl de branding reeds op een afstand van tien meter langzaam uitrolde, en binnen een uur zeker den voet van de rots zou hebben bereikt. Een oogenblik daarna stonden zij voor een zeer smalle spleet, gedeeltelijk aan het oog

onttrokken door lange slierten wier, en reeds was Brand naar binnen gedrongen en had licht gemaakt met behulp van zijn zaklantaarn.

Ongeveer dertig meter van die spleet af opende zich in den rotswand, op een plek, waar de straatweg vele mijlen westelijker een grooten bocht beschreef, een tamelijk groot hol, poortvormig, omstreeks drie meter hoog en aan den basis vier meter breed.

De onderzijde van dat hol echter, lag niet gelijk met het strand, maar wel minstens twee en een halve meter hooger, en er werd hier een soort van natuurlijke drempel gevormd, die bij hoog water geheel en al onder water liep, ja zelfs steeg bij sommige gelegenheden de zee zoo hoog, dat zij den ganschen ingang van dat hol aan het oog onttrok.

Raffles had dit eens, tijdens een klimpartij, bij toeval ontdekt en daaruit aanstonds profijt getrokken. Want het hol bood een voortreffelijke ligplaats voor de duikboot, daar het steeds, zoowel bij eb als bij vloed, op het diepste gedeelte met water gevuld was, en men kon het bereiken door de smalle spleet, waarin Brand nu reeds was binnengegaan.

Henderson volgde, hoewel niet zonder moeite, wegens zijn omvangrijken lichaamsbouw, en Raffles sloot den kleinen stoet.

De gang kronkelde zich, werd een paar centimeters breder, verwijdde zich tot een soort van tunnel, en werd vrijwel begaanbaar, afgezien van de losliggende, door het water rondgeslepen steenen op den bodem.

De weg daalde een weinig, rees weder, — en na omstreeks vijf minuten voorzichtig te zijn voortgegaan, stonden de drie mannen plotseling op het hoogst gelegen gedeelte van het rotshol.

Het daglicht drong hier ongestoord naar binnen, maar zij stonden op een plek, vanwaar niemand hen op het strand met mogelijkheid had kunnen zien, want daartoe was de bodem van het hol te hoog gelegen en daarenboven werd het belet door den natuurlijke drempel, wel drie meters breed, waarvan wij zoeven gesproken hebben.

Maar het daglicht kon toch niet tot aan het einde doordringen en de drie mannen moesten hunne lantarens weer opnieuw ontsteken, terwijl zij behoedzaam verder liepen en steeds lager daalden, totdat hunne voeten bijna den grooten vijver van zeewater bereikt hadden in het diepste gedeelte, onder welks onbewogen oppervlakte de trouwe Bruinvisch rustte.

En het was niet zonder eenige moeite, dat zij, juist toen de eerste schuimvlokken van de

branding over den drempel het hol binnen-vlogen, den ronden deksel ontwaarden van de duikboot, die nauwelijks een paar millimeter boven het grijze water uitstak, en daar in kleur bijna niet van te onderscheiden was.

Op het oogenblik dat Henderson de bouten zou losschroeven, die den deksel gesloten hielden, richtte de reus zich nog eens op, en vroeg langs zijn neus weg aan Brand, die op het zeer smalle oeverpad stond toe te kijken:

„Kunt u zich voorstellen, mijnheer Brand, wat er geschieden zou, als de boot door een of ander ongeluk eens niet meer drijvende was gebleven?”

„Ik moet zeggen, Henderson, dat jij zeer bedreven bent in de kunst, om op ongewenschte oogenblikken, ongewenschte vragen te stellen!” antwoordde Brand kregel. „Wel man — ik denk dat wij dan als muizen zouden verdrinken, tenzij wij evenals de vliegen tegen een loodrechten wand zouden kunnen opklauteren. En daartoe zouden wij dan nog den tijd moeten krijgen! Je ziet dat het vloedwater reeds over den drempel stroomt, en in kleine stroompjes zich naar den vijver spoedt! Ik zou je aanraden, maar wat voort te maken, dan kunnen wij het belangwekkende onderwerp op een veiliger plaats afhandelen! Over tien seconden zullen mijn voeten nat zijn.”

„Ik geloof inderdaad, dat onze toestand weinig benijdenswaardig zou zijn, James, als wij hier kort voor hoog water binnentraden en door den vloed verrast werden!” zeide Raffles op ernstigen toon. „Het zou bijna onmogelijk zijn, over den drempel heen te komen en tegen dien stroom in te worstelen, want de golven van de branding zouden ons aanstonds als veertjes opnemen — ja, zelfs jou, Henderson, al kijk je nog zoo ongeloovig, en ons tegen den rotswand platdrukken. Zelfs de sterkste man vermag niets tegen de ontzaglijke kracht van den opkomenden vloed, vooral wanneer, zooals nu het geval is, een krachtige wind uit zee is opgestoken.”

„Dan zullen wij ons maar liever haasten, mylord!” zeide Henderson lakoniek, met een blik op den uitgang van het hol, die zich reeds heel wat minder groot afteekende tegen het sombere grijs van den hemel, ten bewijze dat het vloedwater den drempel reeds voor goed bedekt had.

En met bekwame vingers maakte hij de bouten verder los, sloeg het deksel van de duikboot open; en achter elkander daalden de drie mannen in het inwendige af.

En vlug moest toen de deksel weder gesloten worden, want slechts zoo weinig stak de boot boven water uit, dat het gewicht van de

drie mannen voldoende was, de kleine boot zoover te doen zakken, dat er wat water naar binnen begon te vloeien.

Henderson sloot het luik dan ook haastig en draaide aan de binnenzijde de sluitbouten aan, terwijl Raffles vlug de machinerie in werking stelde, die wat water wegpompte uit een der tanks, zoodat de boot een weinig rees.

Hetgeen nog hersteld moest worden aan de Bruinvisch kon thans gelukkig binnen in het stalen vaartuig geschieden, met behulp van de toestellen, die Henderson er heen had gebracht.

De tank was weder geheel hersteld en alleen moest een van de hulpdrijfassen, de zoogenaamde nokken-as, opnieuw gericht worden, terwijl enkele lagers opnieuw uitgeslepen moesten worden en van nieuwe kogels voorzien.

Bekwame werklieden als dit drietal zouden dat werkje gemakkelijk kunnen verrichten — maar als het goed gedaan wilde worden, dan zouden er ook minstens twee volle dagen mee heengaan.

Het was een onaangenaam karweitje, — maar het moest nu eenmaal worden verricht.

Raffles had de getijtafels nauwkeurig in zijn hoofd, en hij was voornemens, niet aan een stuk door te werken in de boot, waar de lucht binnen een half etmaal volkomen onbruikbaar zou worden, maar telkens rust te nemen, en het schip te verlaten, wanneer de stand van het water dit veroorloofde.

En zij togen aanstonds aan het werk, nadat Raffles de arbeid verdeeld had.

Zorgvuldig werd de nokken-as gedemonstreerd, wat lastig genoegging en toen begon het moeizame werk van het richten met behulp van de spanblokken, die zich aan boord bevonden.

Henderson, hiertoe door zijn geheelen aanleg het meest geschikt, kreeg het uitslijpen van de lagers voor zijn rekening, en met onuitputtelijk geduld trok hij aan het werk met amarilpoeder en schuurpapier.

Uren verliepen zonder dat er veel gesproken werd.

De lucht in de boot werd bedompter en Brand begon over een weinig hoofdpijn te klagen.

Raffles wierp een blik op zijn horloge, en zeide hoofdschuddend:

„Wij zijn nog niet genoeg gewend aan deze atmosfeer, Brand! Helaas kan ik het luik niet openen — want ik moet je zeggen dat het hol juist nu geheel vol is geloopt en dat de bovenzijde van onze Bruinvisch tegen het gewelf wordt aangedrukt. Maar wij zullen het zuur-

stofapparaat een weinig in werking stellen, dat zal de lucht wat ververschen."

Weer verstreken twee uren, en toen gaf Raffles bevel om het luik te openen, frissche lucht stroomde binnen, en toen Brand het hoofd uit de opening stak, zag hij in de verte een klein sikkeltje grauw licht — de ingang van het hol was dus voor een klein deel weder vrij van het water.

Steeds verder zakte het, steeds grooter werd de opening, de mannen rustten een uur, gebruikten den maaltijd van medegenomen levensmiddelen, stapten uit de boot op het weder droog geworden oeverpaadje en liepen wat heen en weder, voor zoover dit mogelijk was, want nog altijd spoelden de golven over den drempel.

En dan gingen zij weder aan den arbeid.

Dit duurde zoo twee volle dagen. Des avonds voor het vallen van de duisternis, keerden zij terug naar Arbroath, om te slapen in het hotel, maar ook om zich alles aan te schaffen, wat zij dringend zouden behoeven tijdens hunne gevaarlijke onderneming bij Scapa Flow.

En omstreeks tien uur in den morgen van den derden dag was alles gereed, was de hulpas gemonteerd en bleek de machine onberispelijk te draaien. Benzine, olie, saamgeperst gas, opgespaarde electriciteit — het was alles in ruime mate voorhanden, en toen de vloed op zijn hoogst was dien morgen, voer de duikboot heel langzaam en omzichtig over den drempel den ingang van het hol uit, met het dek nauwelijks een decimeter onder water.

VIERDE HOOFDSTUK.

DE WRAKKEN.

Toen de Bruinvisch als het ware onder de branding was doorgeschoten, terwijl Raffles aan het kleine stuurwiel stond en met de grootste behoedzaamheid zich een weg zocht tusschen de gevaarlijke klippen, bleek zij volkomen bestuurbaar te zijn en aan alle manoeuvres onmiddellijk te gehoorzamen. Er bevonden zich op dit gedeelte van de kust talrijke havenplaatsen en visschersdorpen, en Raffles wachtte er zich dan ook wel voor, boven water te komen in de eerste uren.

Hij voer zoover mogelijk oostwaarts, tot hij de scheepsroute van Aberdeen naar Leith gepasseerd was; en toen pas waagde hij het voorzichtig op te duiken uit de golven. Weer werd het luik geopend, en Brand haastte zich, al kon het luik slechts ten halve geopend worden wegens den regen, de frissche zeelucht in zijn longen te doen stroomen.

Slechts heel in de verte vertoonden zich de grauwe zeilen van een paar visscherspinken, maar allen schenen haastig hun koers te zoeken naar een veilige haven, beducht voor het noodweer, dat uit het westen kwam opzetten.

Aan den heftigen luchtstroom bemerkte Brand aanstonds, dat Raffles de Bruinvisch met de grootste snelheid deed voortstuiven, uit vrees, dat hij te laat zou aankomen in de baai van Scapa Flow, want het was wel zeker, dat Max,

de Duitscher, niets onbeproefd zou laten, om dien plotseling opgedoken concurrent voor te zijn.

Ja, het was zelfs denkbaar, dat Max, wiens voorbereidselen reeds lang getroffen waren en die alleen nog maar naar een paar moedige, krachtige mannen zocht, zijn werk reeds gedaan had en op den terugweg was, al bedacht Raffles ook, dat het weder stormachtig was geweest en het werken met duikers, dat ook alleen des nachts kon geschieden, ten zeerste moest hebben bemoeilijkt.

Maar hoe dan ook, er moest haast gemaakt worden, daar Raffles zich ook de kans niet wilde laten ontgaan, de kostbare scheepskas in zijn bezit te brengen.

Voorts waren er weinig schepen te zien, alleen steeg heel in de verte, nauwelijks zichtbaar door den nevel, een dikke, zwarte rookpluim omhoog, waarschijnlijk afkomstig van een der vrachtschepen, die den dienst van Aberdeen op Londen onderhouden.

Voor het overige was de zee volkomen verlaten.

Slechts wat meeuwen vlogen krijschend in het rond, laag boven de golven, verschrikt misschien door het zien van dat grijze monster, dat een weinig op een walvisch geleek en het toch niet was.

Raffles had den steven in noordelijke richting gewend, en hij maakte gebruik van de verlatenheid van de zee, die door de visschers ontvlucht werd, nu er een storm dreigde, teneinde zoo lang mogelijk aan de oppervlakte, en dus ook met de grootste snelheid te kunnen varen.

Dat bleef zoo vele uren achtereen, tot de duisternis viel.

Achtereenvolgens namen de drie mannen het kleine stuurwiel ter hand, en met de regelmatigheid van een voortreffelijk uurwerk gingen de zuigers bliksemsnel heen en weder en stootte de duikboot over de grijsgele golven van de Noordzee.

Dien avond om elf uur rondde de duikboot Duncansby Kaap.

Raffles dacht er echter niet aan ergens voor anker te gaan, maar voer steeds verder. En zijn metgezellen verkeerden te zeer in spanning om daar aan te denken.

Zij bevonden zich nauwelijks twee uren varen meer van Scapa Flow. Zij hadden dien dag om beurten kunnen slapen, zij verlangden er naar, zich te bewegen, iets te doen, zich te overtuigen dat zij niet te laat waren — en zoo waren zij het volkomen eens met Raffles, toen deze voorstelde, aanstonds verder te gaan.

En terwijl Raffles zelf aan het stuurwiel stond, begonnen Henderson en Brand reeds al datgene bijeen te zoeken en gereed te leggen, wat wellicht noodig zou kunnen zijn bij het onderzoek van den bodem der zee, waarop nog zes van de zeven gezonken Deutsche schepen moesten rusten.

Er waren drie duikerpakken, die echter tamelijk veel afweken van de gebruikelijke soort, want zij sloten nauw om het lichaam en waren vervaardigd van een soort canvas, bijna een halven duim dik, versterkt door een weefsel van staalgaas, teneinde ze te beschermen tegen de aanraking met rotspunten — en ook tegen de stooten van zwaardvisschen en andere groote zeebewoners.

Een sterke helm van aluminium kon hermetisch sluitend op dat pak worden vastgemaakt, en op den rug konden de duikers een reservoir mededragen, van dezelfde stof vervaardigd, en met dik leder overtrokken, dat gevuld was met zuurstof onder zeer sterke drukking. Een kraan regelde den toevoer, onder het bereik van de hand van den duiker.

Die zuurstof bevond zich in eenige cylinders op den bodem van de duikboot, en met geheel gevuld reservoir kon iedere duiker het omstreeks twee uren daar beneden uithouden. Het behoeft

niet te worden gezegd dat zijn zolen, evenals bij de gewone duikerpakken, van een dikke laag lood waren voorzien, teneinde te voorkomen, dat hij door het gewicht van den helm en van het reservoir, als een duikelaartje op zijn hoofd zou komen te staan.

Het groote voordeel van deze costuums was, dat de drager er van zich niet te bekommeren had om toevoerslangen, gekoppeld aan een luchtpomp, die altijd onderworpen kunnen zijn aan gebreken, waardoor ernstige ongelukken veroorzaakt kunnen worden. Ook van een ophaaltouw en een waarschuwingskoord bleven zij verschoond — want zij stapten uit een schutkamer regelrecht uit de duikboot op den bodem en konden zich vrijelijk bewegen, zonder gehinderd te worden door touwen en luchtbuizen.

Hun handen waren niet bedekt, want de mouwen van gummi sloten den pols volkomen waterdicht af, en ook dit was een zeer groot voordeel te noemen.

En zoo zocht de Bruinvisch haren weg steeds noordelijker, stak de Pentland Firth dwars over, voer voorbij het eilandje Swona, het te rechter zijde latende, en bereikte omstreeks half een in den nacht het eiland Flotta.

En nu werd het zaak om nauwkeurig acht te geven, want hoezeer de storm ook was toegenomen daarboven, het was toch mogelijk, dat er bewakingsschepen waren achtergebleven, op de plek, waar de Admiraliteit bezig was met het lichten der geweldige Deutsche pantserkruisers.

Heel voorzichtig voer Raffles om het eilandje heen, nog steeds een paar voeten onder water, en toen pas waagde hij het om aan de oppervlakte te komen!

Maar nauwelijks had Brand het luik met inspanning van alle krachten een halven decimeter weten te openen, of het werd met geweld weder dichtgeworpen door een halven orkaan, die op dat oogenblik de zee tot hooge golven opzweept.

De nacht was inktzwart, en de Bruinvisch werd als een notendopje heen en weer geworpen.

„Draai de bouten weder aan — wij gaan dalen!” beval Raffles kortaf. „Er is zeker geen sprake van dat de bewakingsschepen bij dit weer buitengaats zullen durven blijven! Maar dat is misschien voor Max en zijn mannen juist een reden te meer, om het dezen nacht te wagen — wanneer het tenminste al niet geschied is.”

Met grooten zorg draaide Brand de bouten

weder om, en de Bruinvisch zakte naar omhoog, weg van die kokende oppervlakte; en zij was nog geen drie meter lager of een zonderling aandoende kalmte trad in de plaats van het oproer daarboven.

Het is een bekend verschijnsel, dat zelfs de hevigste storm alleen maar de oppervlakte van de zee beroert, zonder de rust op drie meter onder de oppervlakte ook maar in het minst te verstoren.

En op een diepte van vijf meter voer de Bruinvisch weder verder, terwijl Raffles strak voor zich uitkeek, door het kijkglas van kwarts, helderder nog dan kristal en even sterk als de stalen wand, waarin het gevat was.

Maar daar beneden was het al even donker als boven, de periscoop zou van weinig dienst zijn, en werd dan ook ingetrokken, zoodra de diepte van het schip dit noodzakelijk maakte.

„Wij zullen hier eens wat licht brengen!” riep Raffles tenslotte. „Henderson, schakel het zoeklicht in.”

Een seconde later begon er iets te suizen als een ketel die aan de kook raakt, en een verblindend witte lichtstraal flitste uit het lichaam van de Bruinvisch naar buiten, zich allengs verbreedend en tamelijk snel flauwer wordend, want het zeewater is vrij moeilijk doordringbaar voor licht.

Maar het was een lamp van tienduizend kaarsen sterkte, en dus krachtig genoeg, om de zee tot op een afstand van bijna honderd meter te verlichten.

En bijna aanstonds slaakte Brand een kreet van verrassing.

Daarginds, spookachtig verlicht, lagen zes ontzaglijke gestalten als in diepen slaap verzonken, tamelijk dicht bij elkander. Twee er van waren zelfs een weinig over elkander geschoven, want de kiel van de eene lag halverwege heen geschoven op de voorsteven van de andere.

Het waren de zes Duitsche oorlogsschepen, die daar nu al zeven jaren op den bodem der zee rustten, op een diepte van omstreeks 25 meter.

Van het zevende was alleen een groot gedeelte van den romp te zien.

Dat was de „Hindenburg” die men na eindeloze inspanning had weten te dichten, leeg te pompen en met het dek boven de oppervlakte van het water te brengen.

En zoo zou het later waarschijnlijk met alle andere schepen gaan, die zeker nog een groote metaalwaarde bezaten.

Nu echter lagen zij daar nog bijeen als een

troepje sluimerende monsterdieren, begroeid met wier en met duizenden schelpdieren.

Brand keek er een oogenblik strak naar door het kijkglas, terwijl hijzelf het zoeklicht in alle richtingen deed ronddraaien, en zeide toen:

„Ik zie alleen de schepen en niets anders, Edward! Zouden wij dus toch nog bijtijds komen — of zou de scheepskas al zijn weggehaald!”

„Dat kunnen wij pas zien — als wij alle schepen een voor een doorzocht hebben!” antwoordde Raffles lakoniek. „Maar ik zal nu het licht aanzienlijk temperen, want het is niet noodig onze aanwezigheid te verraden.”

Een kleine handgreep, en toen verzwakte de lichtbundel zoodanig, dat de golven slechts tot op een afstand van hoogstens tien meter, zwakjes verlicht werden.

Dat vage schijnsel was echter voldoende, om voorzichtig verder te kunnen gaan, en dat deed Raffles dan ook, zorgdragende, dat de vaart van het schip niet meer dan een meter hoogstens per seconde bedroeg.

Men zag nu en dan lichtflitsen voorbij de lens schieten, dat waren de vinnen en de zilvergeschubde lichamen van groote visschen, die heen en weer schoten, verschrikt door de plotselinge verschijning van dat wonderlijke licht.

De boot voer op een vijftal meter boven den zeebodem, die hier langzaam glooiend opliep, tot aan de plek, waar de schepen, nauwelijks eenige vademmen van het land verwijderd, gezonken waren.

En tenslotte durfde Raffles niet verder gaan, uit vrees, dat er een botsing zou plaats hebben tusschen zijn eigen vaartuig en de romp van een der gezonken schepen.

Weer flikkerde even de lamp met volle kracht, en het bleek dat Raffles goed had gedaan, want op nauwelijks tien meters afstand verrees, als een muur, de stalen wand van een der schepen, dat rechtstandig naar beneden gezakt was.

Voor een kort oogenblik waren duidelijk de reusachtige kanonnen op de voorplecht zichtbaar, de kleinere aan stuurboord, en weer twee kanonnen van zwaar kaliber op het achterdek.

Toen doofde Raffles het licht weder, om den kostbaren stroom te sparen en zeide kortaf:

„Wij zullen naar buiten gaan, vrienden!”

De boot lag nu stil.

En aanstonds begonnen de drie mannen zich te ontdoen van hunne bovenkleederen.

Daarna trokken zij de duikerpakken van gummi aan, vulden de reservoirs voor de zuurstof, die op hunne ruggen werden vastgebonden

met sterke riemen, plaatsten toen elkander de helmen op het hoofd en verbonden de mondstukken met de korte slangen, die in verbinding stonden met de reservoirs, waarop zij aanstonds de reguleurskranen een weinig open zetten.

De schijnwerper werd op volle kracht gezet, en onmiddellijk daarna betraden de drie mannen tegelijkertijd een eigenaardig kamertje, geheel vooraan in de boot, een weinig terzijde, dat op dezelfde wijze geconstrueerd was als de zoogenaamde schutkamers voor de betonwerkers, die onder hoogen druk moeten arbeiden.

De stalen deur sloot zich zorgvuldig achter

hen, en daarop opende Raffles, die vooraan stond, een rond deksel in de huid van de duikboot, zoodat het water onmiddellijk met kracht binnenstroomde en het kleine vertrekje in een oogenblik vulde.

De drie mannen, aldus door water omgeven, kropen door het ronde gat, en lieten zich op den bodem van de zee neer.

De gewaarwording was aanvankelijk zeer vreemd, maar spoedig gewenden zij aan het eigenaardige, zwevende gevoel, nadat zij eenige stappen hadden gedaan in de richting van de wrakken.

VIJFDE HOOFDSTUK.

EEN MOORD ONDER WATER.

De drie mannen hadden zich voorzien van een zak, waarin zich enkele werktuigen bevonden, zooals schroefsleutels, nijptangen en schroevendraaiers.

Bovendien droeg ieder van hen een volkomen waterdichte elektrische batterij, verbonden aan een vrij sterke lamp, eveneens tegen water volkomen beveiligd, die dienst zouden kunnen doen bij het doorzoeken van de schepen.

En nu begon de allermoeilijkste taak, die bestond in het doorzoeken der schepen, allen vrij helder verlicht door het zoeklicht van de Bruinvisch, die op iets meer dan zestig meter afstand, op den bodem der zee scheen te sluimeren met slechts één fel oog wijd geopend.

Het eerste wrak dat zij tegenkwamen op hun moeilijken weg, was vrijwel rechtstandig gezonken en lag slechts een weinig scheef. Na eenig zoeken ontdekten zij op de zijde, die naar de duikboot was toegekeerd, een stalen ladder, met behulp waarvan zij er in slaagden, op het eenigszins schuin hellende dek te komen.

Zij bleven dicht bij elkander, teneinde elkaar niet uit het oog te verliezen, want de drie lampen verspreidden tezamen niet veel meer licht dan een waslucifer in een gewoon vertrek.

Zich aan alle dingen vasthoudend, begonnen zij voorzichtig het dek te onderzoeken, zochten allereerst de hutten der officieren op en traden de hut van den kapitein binnen, vlak achter de commandobrug gelegen.

Alles was hier nog keurig geordend, alsof de

bevelvoerder zoo aanstonds het vertrek zou binnentreden en de pet met het breede galon zou opzetten, die daar aan een haak hing, nu als een bijna onherkenbaar vod.

De meubelen bevonden zich echter nog in uitstekende staat, voor zoover zij van geolied hout of metaal waren vervaardigd. De kaarten waren in de kaartenkasten, de uniformen hingen in de kleedkast, het keurige bed was gespreid, en alles scheen gereed om den bewoner te ontvangen.

Maar van een scheepskas, dat bemerkte Raffles al heel spoedig, viel niets te bekennen.

Er was namelijk geen kast of zij kon gemakkelijk geopend worden met een van de werktuigen, waarvan Raffles zich had voorzien. Er stond een trommel met scheepspapieren en een andere met effecten, die echter volstrekt geen waarde meer hadden — en dat was alles. Achtereenvolgens doorzochten zij grondig de hutten van den eersten officier, en tenslotte die van den betaalmeester.

Zij vonden daarin wel de registers en ook een stevig gesloten stalen kistje, maar dat bleek bij opening niets anders te bevatten dan wat misschien eenmaal persoonlijke brieven waren geweest, die echter totaal onleesbaar waren geworden.

Dit onderzoek had verscheidene uren in beslag genomen, want de drie mannen konden slechts voetje voor voetje voortgaan temidden van den warwinkel van losgeraakte voorwerpen,

trossen, staalkabel, vaten en verscheidene scheepsbenodigdheden.

Nu en dan klemden de deuren zoo sterk, dat er werktuigen aan te pas moesten komen.

En dat werken was niet gemakkelijk als men door zeewater omringd is en moet werken bij een zwak lichtje!

En deze eerste poging had hen zoodanig vermoeid, dat Raffles besloot, het er voor dien nacht bij te laten en nu eerst eenige uren rust te nemen en hiertoe was hij wel genoodzaakt, daar de zuurstof-reservoirs uitgeput dreigden te raken, hetgeen duidelijk te bemerken viel aan de bemoeilijkte ademhaling van het drietal.

Zij aanvaardden dus den terugweg, klommen door het ronde gat naar binnen, waarvan de opening zeer zorgvuldig gesloten werd, de hand van Raffles tastte naar een kleinen hefboom, en met kracht werd het water in de schutkamer weder naar buiten gedreven, zoodat zij enkele oogenblikken later de tweede deur weder konden openen en zich, nadat deze gesloten was, van hunne duikerpakken konden ontdoen.

En hoezeer zij vermoeid waren, bleek wel uit hunne trekken en hunne bleekheid en de fijne, roode adertjes, die zichtbaar waren geworden in het oogwit.

Zij begaven zich onmiddellijk ter ruste, sliepen dadelijk in en het was bijna acht uur in den morgen, toen zij weder ontwaakten.

Aanstonds liet Raffles, teneinde de bedorven lucht in de duikboot te ververschen, de Bruinvisch naar de oppervlakte stijgen, maar niet eerder, dan nadat hij een paar mijlen onder water had afgelegd.

Toen kwam het schip langzaam naar de oppervlakte, totdat de ingang er ongeveer een decimeter bovenuit stak, en Henderson ont-schroefde den deksel en met het heldere daglicht drong de frissche zeelucht naar binnen.

En als altijd, was het weer dezelfde vreemde gewaarwording — dat licht, na vele uren in een groenachtige duisternis te hebben rond-gewaard; na zich te hebben gewasschen, gekleed ontbeten zij bij zwak kunstlicht.

Het was nog altijd een woelige zee, die zich aan de blikken van de drie mannen voordeed, nadat zij allen boven op het dek waren geklauterd, maar nu en dan brak de zon, die beter weer voorspelde, toch tusschen de grijze wolken door.

De wind had zich een weinig gelegd en men kon op vrij verren afstand zien.

Raffles had zijn kijker voor het oog gebracht, staarde naar de zijde waar het eiland Pomona zich bevond, en kon duidelijk het

bovenste gedeelte zien van den grooten Duitschen kruiser, die door de Engelschen gedeeltelijk was gelicht.

Leven viel er overigens volstrekt niet te bespeuren dien kant uit, maar toen Raffles den kijker een weinig meer oostwaarts richtte, meende hij twee zeer kleine vaartuigen te zien, die behoedzaam naderden van den kant van het eiland Burray.

Hij schoof den kijker in elkaar, en zeide:

„Zoodra de lucht binnen in ons schip voldoende ververscht is, willen wij weder dalen, vrienden en ons onderzoek haastig voortzetten. Wij moeten gebruikmaken van de gelegenheid, dat de zon thans het water tot op vrij groote diepte verlicht. Dat zal onze nasporingen zeer vergemakkelijken.”

„Gelukkig is het zeewater hier zeer helder!” merkte Brand op. „Het herinnert mij aan het water der Italiaansche meren, maar meer speciaal aan dat van de Blauwe Grot op Capri.”

„Dat komt door de aanwezigheid van vele algen en andere waterplanten Brand, die het zeewater zuiver houden en doorzichtig! Ik hoop dat jullie beiden goed zijt uitgerust!”

„Ik voor mij kan dadelijk weder aan den slag gaan, mylord!” merkte Henderson op.

„En ik voel mij volkomen frisch!” zeide Brand.

„Des te beter, want wij krijgen waarschijnlijk een zwaren dag voor ons, vrienden! Vergeet niet dat wij om de twee uren de duikboot zullen moeten opzoeken, teneinde onzen voorraad zuurstof te ververschen!”

„Kunnen wij ons niet in ploegen verdeelen, mylord?” stelde Henderson voor.

Raffles dacht een oogenblik na, en zeide toen levendig:

„Dat denkbeeld is niet zoo kwaad, Henderson! Een onzer zou telkens in het schip kunnen achterblijven, teneinde goed uit te zien en hulp te bieden als het noodig mocht zijn.”

„Wat zijn dat toch voor twee scheepjes daar heel in de verte?” vroeg Brand, die nu ook door zijn kijker had gezien.

„Ik weet het niet! Het lijken sloepen en zij komen langzaam naderbij,” antwoordde Raffles. „Maar stil eens — daar zie ik nog een vaartuig, dat daar juist achter dat kleine eilandje te voorschijn komt, en heel wat dichterbij de plek waar de wrakken liggen! Spoedig naar beneden, voor men ons ziet en den deksel gesloten!”

Zoo vlug zij konden lieten de drie mannen zich langs den stalen ladder in het binnenste van de boot afzakken. Het luik werd geslo-

ten en de duikboot zakte zoover omlaag, dat slechts de periscoop een decimeter boven het water uitstak, door haar grijze kleur volkomen onzichtbaar voor ieder die zich verder dan een vijftigtal meters van de Bruinvisch bevond.

Raffles had zich onmiddellijk voor het toestel geplaatst en Brand zag dat zijn gelaat betrokken hij zeide:

„Ik geloof dat wij wel wat laat zijn, vrienden!”

„Wat zie je dan?”

„Ik zie een vrij groote sloep, bemand met acht of tien mannen, waarvan er twee ergens aan schijnen te draaien!”

„Alle drommels!” riep Brand verschrikt uit. „Max?”

„Max of een ander — maar heel waarschijnlijk Max, want die mannen dragen geen van allen uniformen. En daar komt de duiker al boven!”

„Als hij boven komt, mylord — dan is hij dus al beneden geweest!” riep Henderson verschrikt uit.

„Zeer snedig opgemerkt, James!” zeide Raffles ironisch. „De eigenschap van een duiker is, dat hij steeds daalt of naar boven komt en na het een, steeds het ander moet doen!”

„Wat doen zij nu?” vroeg Brand vol spanning.

„Zij heffen hem een klein eindje uit het water, het kleine ronde ruitje vooraan in den helm wordt losgeschroefd, en nu praten zij met hem!”

Een oogenblik bleef het stil, terwijl Raffles door de periscoop tuurde en toen begon hij weer:

„Zij draaien het glas alweer vast — de man heeft zeker rapport uitgebracht en wordt weer naar beneden gezonden. Drie mannen vieren het touw, waaraan hij is vastgebonden en twee anderen beginnen weer aan de zwengel van de luchtpomp te draaien!”

„En die twee andere vaartuigjes — kun je die nog zien?” vroeg Brand nieuwsgierig.

Raffles draaide de periscoop een weinig om en antwoordde na eenige oogenblikken:

„Ik geloof dat zij nog altijd naderbij komen, en met een bepaald doel! Vrienden — wij hebben geen tijd meer te verliezen en moeten nu zelf handelend optreden!”

„Maar wat kunnen wij nu aanvangen?” riep Brand uit. „Zoodra wij beneden zijn en de wrakken naderen, zal die duiker ons zien!”

„Welnu, wat zou dat?”

„Hij zal zijn makkers waarschuwen door rukken aan het touw, zij zullen hem optrek-

ken, als er tenminste geen trekseinen zijn afgesproken en hij zal mededeelen wat hij gezien heeft.”

„Ik herhaal nogmaals, wat zou dat Brand? Geloof je dat die lieden daar boven in hun sloepen ons nadeel kunnen berokkenen? Zij kunnen ons toch bezwaarlijk nagaan! En nog veel minder kunnen zij ons beletten, ons met den buit uit de voeten te maken! Vlug naar beneden, want de tijd dringt!”

De periscoop werd ingehaald de watertanks liepen vol en rechtstandig zonk de Bruinvisch zoover, tot zij op den bodem der zee lag, thans nauwelijks dertig meters verwijderd van het dichtstbijzijnde wrak.

In tegenstelling met gisteren hing er thans een soort van groenachtige schemering rondom de gezonken schepen, die ze door het kijkglas van de duikboot vrij duidelijk konden zien.

Groote visschen zwommen er in alle richtingen omheen, het wier golfde in groene slierten, kleine krabben klauterden als acrobaten langs draden en spanten omhoog.

Aanstands werden opnieuw de noodige voorbereidselen gemaakt om de duikboot te verlaten, maar dat alles nam toch ruim een uur tijds in beslag, ofschoon Raffles en Brand ditmaal alleen zouden gaan, terwijl Henderson op uitkijk zou blijven staan, en dadelijk zou ingrijpen zoodra het noodig was.

Raffles en Brand, van hun instrumentenzak voorzien, de reservoirs geheel gevuld, traden weder in het schuthoekje, het ronde gat werd vrijgemaakt, het water stroomde naar binnen, en een oogenblik daarna lieten zij zich zakken op het zand, en schreden behoedzaam voort op het tweede schip, dat zij thans moesten onderzoeken.

Het was zelfs zeer duidelijk te zien hoe de zon nu en dan door de wolken brak en het geelgroene, heldere water verlichtte.

En toen de beide mannen eenigermate aan dat schijnsel gewend waren, zagen zij eensklaps duidelijk den duiker op een afstand van nog geen vijftig meters, die boven op het dek van een schip stond, op welks voorstevan met koperen letters de naam „Bismarck” te lezen viel.

Duidelijk was het koper aan zijn helm zichtbaar, de luchtbuis en het touw, waaraan hij moest worden opgetrokken.

En even duidelijk zagen Brand en Raffles tegelijkertijd, dat de man iets onder den arm gekneld hield, dat blijkbaar tamelijk zwaar was.

En even duidelijk zagen zij, hoe hij juist op

dat oogenblik aan het waarschuwingstouw rukte, opdat men hem onmiddellijk zou ophalen.

Brand wist natuurlijk heel goed dat Raffles hem onmogelijk zou kunnen verstaan en toch schreeuwde hij in zijn woede in de zuurstofbuis:

„Alle duivels! Daar gaat hij met de scheepskas naar boven!”

Maar al konden de beide vrienden niet met elkander praten — zij konden elkander aanstooten.

En zoo vlug als het maar ging roeiden zij met hunne armen door het water, en namen groote stappen, in de hoop, het schip nog tijdig te kunnen beklimmen en den duiker het kostbare kistje te ontfutselen.

Maar zij waren nog niet begonnen met de beklimming van den scheepsromp, daar zij eerst naar een goede plek moesten zoeken, of reeds steeg de duiker rechtstandig omhoog, opgetrokken door zijn kameraden in het bootje en langzaam werd de afstand grooter tusschen zijn met lood bezwaarde schoenen en het scheepsdek.

En met hem verhief zich het ijzeren kistje, om welks bezit Raffles en zijne vrienden zich zooveel moeite hadden gegeven.

Zij hadden eindelijk den smallen, stalen ladder ontdekt, die ten behoeve van aanleggende sloepen in den wand van ieder oorlogsschip is geklonken en beklauterden haar achter elkaar, maar toen zij op hun beurt het dek betraden, was de duiker zoo hoog, dat zij hem onmogelijk meer met de handen konden bereiken.

Toen zij omhoog staarden, zagen zij heel duidelijk de omtrekken van het schuitje — maar onmiddellijk daarna, tot hun verrassing en schrik, kwamen twee andere schaduwen snel naderbij, die zich naast de eerste schenen te vlijen.

De duiker was nu bijna boven en zeker geen meter meer van de oppervlakte af.

Hij scheen het kistje op te heffen, het werd daarboven vastgegrepen, de drie schaduwen deinden woest dooreen — en voor Raffles en Brand goed begrepen wat er eigenlijk geschiedde, kwam de duiker weer omlaag tuimelen....

Brand zag onmiddellijk dat het ophijschtouw vlak bij zijn schouders was doorgesneden, maar de luchtbuis scheen nog intact te zijn.

Maar ook dit bleek niet zoo te zijn, want daar slingerde de elastieken buis al als een zonderlinge slang door het water, achter den

ongelukkige aan, als een wonderlijke haarstaart.

Op het oogenblik dat de man het dek zou bereiken, verdween juist het uiteinde van die buis onder water, en zou het volgende oogenblik volloopen.

Met twee, drie krachtige zwembewegingen was Raffles naast den ongelukkigen duiker, greep met stalen vuist de luchtbuis beet en kneep haar zoo goed hij maar kon dicht, juist toen het water er in begon te stroomen.

Hij wenkte Brand, die onmiddellijk begreep wat hij bedoelde en de elastieken buis met zijn vlijmscherp mes boven den knijpenden vuist van Raffles afsneed.

Niet zonder groote inspanning slaagde Brand er vervolgens in, een knoop te leggen in die buis van gewapend gummi en hij wist wel, dat het water er niettemin druppelsgewijs in zou blijven doordringen, ook al kneep hij het einde zoo stevig hij maar kon dicht.

Daar beneden was het juist licht genoeg, om door het kijkglas heen het doodsbleeke gelaat te kunnen zien van den duiker, die zooveel aan den dood ontsnapt was.

Het was Max, de Duitscher.

En binnenin zijn duikerhelm, bromde Brand, die hem ook herkend had:

„Het is een zonderlinge manier, om iemand te beloonen, die ons een paar revolverkogels heeft toegezonden! Maar het ging toch ook moeilijk, zelfs al hadden wij van te voren geweten wie hij was, den kerel een ellendigen dood te laten sterven.”

Raffles had intusschen den half bezwijmenden duiker zoo goed mogelijk beduid, dat hij haastig voorwaarts moest gaan, en ofschoon Max het volstrekt niet scheen te begrijpen wat men van hem wilde, ofschoon hij met wijdgeopende angstoogen naar die twee zonderlinge gedaanten staarde, die daar zoo plotseling waren komen opdagen, zoo gehoorzaamde hij niettemin, voortgedreven door zijn instinct van zelfbehoud.

Het was een zware tocht, al waren het maar veertig meters, die de drie mannen scheidden van de duikboot.

Want geen oogenblik mochten zij de luchtbuis loslaten, uit vrees dat er water in zou kunnen doordringen, zij moesten zich van een zeer gladde, hooge scheepsromp laten neerzakken op het zand, en zij moesten alles vlug doen, want natuurlijk bevond er zich maar heel weinig lucht in den helm en in de plooiën van het duikerpak, hoe wijd het dan ook was, en binnen een paar minuten zou de man kunnen stikken!

Hij voelde zich voortdrijven en trachtte zoo hard hij kon te loopen, maar het was duidelijk, dat zijne krachten spoedig teneinde zouden zijn.

De beide mannen ondersteunden hem zoo goed zij konden, en juist bijtijds konden zij hem door het ronde gat in de schutkamer schuiven en naast hem plaatsnemen, want dadelijk daarna viel Max in zwijm.

Zijn lichaam hing zwaar tusschen hen beiden in, terwijl de zuigers snel heen en weer gingen van de machine, die het water weder uit de schutkamer moest wegpersen. Dat duurde evenwel bijna een kwartier en toen men Max naar binnen had kunnen slepen en hem ontdaan had van de duikerhelm, lag hij daar buiten kennis, met loodblauw gezicht, en uitpuilende oogen.

„Ontdoe hem van zijn duikerpak!” beval Raffles kortaf tot den zeer verbaasden Henderson, die het geheele voorval slechts als een soort van onduidelijk schimmenspel had kunnen volgen en zich niet kon begrijpen, dat men iemand levend onder water kon vervoe- ren!

Niettemin gehoorzaamde hij onmiddellijk en met de hulp van Brand ontdeed hij Max van het zware, lederen pak en ontknoopte zijn kleederen en zijn hemd, terwijl Raffles het zuurstofapparaat in werking ging brengen.

Na een kwartier ongeveer begon Max tekenen van leven te geven, en toen beval Raffles:

„Naar de oppervlakte! Snel! De lucht begint moeilijk in te ademen te worden — en die schelmen, wie het dan ook zijn mogen, zouden ons waarachtig den buit op het laatste oogenblik nog afhandig maken! Ik zal mij wel verder met dezen man bemoeien!”

En terwijl Raffles voortging met het voorzichtig toedienen van zuurstof, zorgden Henderson en Brand ervoor, dat de boot haar ligplaats verliet en behoedzaam naar de oppervlakte van de zee steeg.

„Maak het luik open!” zeide Raffles kortaf.

„Maar, als die schurken in de nabijheid zijn!” opperde Brand.

„Maak het dan toch open! Deze man heeft versche lucht nodig!”

„Die hebben wij ook nodig, Edward — maar kogels daarentegen niet!” zeide Brand schouderophalend.

„Zou je liever willen stikken? Maak het luik open!” herhaalde Raffles koeltjes.

Zwijgend begon Brand de bouten los te draaien, terwijl het dek van de Bruinvisch omstreeks tien centimeters boven het water uitstak, en toen opende hij voorzichtig het luik. En de eerste gewaarwording trof niet zijn oogen, maar een ander zintuig — zijn gehoor....

Op ongeveer een kilometer afstand klonk een heftig ratelend geweervuur!

ZESDE HOOFDSTUK.

DE STRIJD OM DE SCHEEPSKAS.

Ofschoon Brand wel wist, dat het gevaar groot was, omdat een verdwaalde kogel zijn richting zou kunnen uitkomen, waagde hij het er toch op, het luik nog wat verder te openen zoodat hij zijn hoofd naar buiten kon steken.

Het weder had zich aanmerkelijk verbeterd, de storm was gaan liggen, en daaraan was het zeker toe te schrijven, dat de Koninklijke Marine weder blijken van haar aanwezigheid had gegeven — want dat waren wel heel zeker sloepen van Zijne Majesteits Oorlogsvloot, die daar, op een afstand van omstreeks een zeemijl, ieder door zes of acht krachtige matrozen geroeid, over de golven gleden, terwijl drie of vier man in ieder van de drie booten zoo vlug hij maar kon schoot op een tweetal sloepen, ieder van een aanhangmotor voorzien, die in

allerijl aanhielden op het eiland Pomona, het grootste van de Orkney-Eilanden.

De vluchtende sloep bevond zich op dat oogenblik ongeveer op de hoogte van het eilandje Framsey, hetwelk halverwege den toegang afsluit tot een zeer diepe, breede baai, die wel vijftig mijlen ver in het eiland Pomona doordringt.

Zelfs zonder kijker was het duidelijk te zien, dat de opvarenden uit alle macht beproefden, heelhuids den ingang van dien baai te bereiken, in de hoop, dat zij zich daar in veiligheid zouden kunnen brengen, daar de talrijke, zeer kleine eilandjes, hun dekking konden bieden, terwijl het hun ook mogelijk zou zijn, op den rechter- of den linkeroever aan land te gaan.

„Wat is dat daarboven voor een lawaai?”

vroeg Raffles, juist op het oogenblik dat Max, de Duitscher voor het eerst de oogen opsloeg.

„O, niets anders, dan dat onze dierbare Marine zich met de zaak bemoeit!” antwoordde Brand lakoniek. „Ik zie twee sloepen, die geroeid worden en het trachten op te nemen tegen dezelfde twee jollen, die wij vanmorgen al gezien hebben, en die van een aanhangmotor voorzien blijken te zijn.”

„Wel, dan zullen zij het ook wel winnen!” klonk de stem van Raffles van beneden.

En dadelijk daarop het zwakke geluid van Max, de Duitscher, die fluisterde:

„Het is Tom Dawes!”

„Wie is Tom Dawes?” vroeg Brand verwonderd.

„De kroegbaas! Ik heb hem herkend — hij moet hebben afgeluisterd wat ik besprak — over deze zaak — met twee mannen... en nu schijnen er nog veel meer te zijn, naar ik zie! Voor den duivel — hoe zijt gij er achter gekomen, en wie ben jullie?”

„Wij zijn de twee mannen in kwestie, Max!” antwoordde Raffles bedaard. „Ik weet wel dat wij er nu heel anders uitzien — maar het is toch de waarheid! En wij kunnen je overtuigen ook — luister maar.”

En in korte woorden vertelde Raffles hem wat er tusschen hen was voorgevallen, zoodat zelfs de ongeloovigste niet langer kon twifelen en er kwam een uitdrukking van bijna bijgeloovigen schrik op het gelaat van den Duitscher, toen hij stamelde:

„Gij wilt dus zeggen — dat gij die twee stokers, die twee zeelieden zijt?”

„Herken je dan je grooten vriend niet?” liet nu de goedge stem van Henderson zich hooren, „en je was nogal zoo op mijn diensten gesteld?”

„Kom aan, Max — het dient tot niets, om je langer in onzekerheid te laten — je hebt te doen met John Raffles” klonk nu op ernstigen toon de stem van den avonturier, en bij het hooren van dien naam, was het alsof Max in elkander schrompelde en wel in den bodem van de duikboot had willen kruipen.

Intusschen had Brand daarboven zich van een kijker voorzien en na een oogenblik riep hij naar beneden:

„Zij zijn nu bijna aan de monding van de baai, en over vijf minuten kunnen zij in veiligheid zijn met hun aanhangmotoren.”

„Dat hoop ik!” zeide Raffles droogjes.

„Wat zeg je daar? Je hoopt het?” riep Brand verschrikt uit.

„Ik hoop het!” antwoordde Raffles droogjes. „Want ik kan niet inzien hoe ik de scheeps-

kas aan de heeren met de gouden petten zou moeten ontfutselen als die ze eenmaal weder in handen krijgen. Die sloepen moeten natuurlijk bij een schip behooren, Charly — kun je niets zien?”

De jongeman liet even zijn kijker over de oppervlakte van de zee dwalen, en antwoordde na een paar seconden opgewonden:

„Achter de klippen van het eiland Roy zie ik een paar schoorsteenpijpen opsteken, waarschijnlijk van een torpedojager, en meer naar het westen komen de lichterscheppen aanzetten, die behulpzaam zijn bij het lichten van de „Hindenburg”.”

„Valt er op het land zelf niets te zien? Wat doet men op Pomona?”

Brand tuurde scherp door zijn kijker, maar antwoordde na eenige oogenblikken:

„Ik kan niets bijzonders zien. St. Mary ligt veel te ver oostwaarts, dan dat ik het van hier zelfs met den kijker zou kunnen zien. En op deze plek bevinden zich volstrekt geen steden. Zelfs geen kleine visschersdorpen.”

„En hoe staan de zaken nu?”

„Wel, de sloepen van mijnheer Dawes zijn nu al tusschen de beide oevers van de baai in, ze schieten nog altijd van jewelste en het is duidelijk, dat zij iedere seconde winnen op de sloepen met matrozen bemand, al roeien de brave kerels ook als razenden. Maar als mijn kijker mij niet bedriegt, dan zijn er toch al een paar van Dawes helpers geraakt!”

„En kunt u iets van mijn vrienden zien, van hun jol, mijnheer?” liet nu de schorre stem van Max, de Duitscher zich hooren.

Het duurde eenigen tijd voor Brand op zachten toon antwoordde:

„Ik zie een jol — omgekeerd op de golven drijven, met de kiel naar boven...”

Met moeite wrong zich een kreet van woede en haat los uit de keel van Max, toen hij riep:

„Dan zijn zij allen gedood! Daar zal Dawes voor boeten! Hij heeft mij ook willen vermoorden! Ik herkende hem duidelijk, toen hij zelf naar omlaag reikte om de luchtbus door te snijden! Als ik het maar had kunnen voorzien — ik had liever willen sterven dan het kistje afgeven, maar toen het uit mijn handen was genomen, was het te laat!”

„Misschien hebben zij wel kans gezien om naar land te zwemmen!” meende Raffles op ernstigen toon. „Brand, kom omlaag en sluit het luik — wij gaan hen onmiddellijk achterna! Wij moeten zien waar de kerels blijven.”

Brand wierp nog een laatsten blik op de zee, en riep uit:

„De torpedojager heeft zijn ankers ingehaald, de schoorsteen braken dikke rookwolken uit, en de boot vaart nu full-speed op haar beurt in de richting van de baai — maar zij is zeker wel drie mijlen van de vluchtende sloep verwijderd.”

„Dan zullen zij binnen tien minuten toch dicht genoeg bij zijn om te vuren!” zeide Raffles kortaf. „Dawes en zijn mannen zullen zich dus willen haasten, aan land te gaan — en wij zullen dus eveneens met spoed moeten handelen! Vlug, vrienden — wij gaan zakken, en eens wat roet in het eten gooien!”

In een oogwenk waren de noodige maatregelen genomen en de boot stootte onder de golven door in de richting van de breede baai, die bij haar monding op zijn minst twee mijlen breed was, terwijl de periscoop boven het water uitstak.

Het was nog koud, maar zonnig weder, en het zicht was voortreffelijk, zoodat alles wat zich daar op de zee afspeelde duidelijk viel waar te nemen.

Raffles, die het stuurwiel ter hand had genomen, keek van terzijde neer op Max, die nog op de smalle rustbank lag, aan een der zijwanden van de boot aangebracht, en vroeg:

„Hoe is het nu met je, Max? Gevoel je je weder wat beter?”

„Ik gevoel mij uitstekend!” bromde Max. „En ik zal mij nog beter voelen, als ik maar eenmaal de strot van dien Dawes tusschen mijn vingers heb.”

„Je schijnt nogal wraakzuchtig te zijn!” zeide Raffles met een glimlachje. „Maar heb je wel eens gehoord, Max, van die zegswijze, waarin sprake is van twee honden, die om een been vechten?”

„En dan is Raffles zeker de derde hond?” vroeg Max, die langzaam overeind kwam zitten en Raffles van onder zijn ruige wenkbrauwen een norschen blik toewierp.

„Dat hoop ik, Max, dat hoop ik! Komaan — je bent geen vreemdeling in Londen en je moet wel eens over mijn middelen hebben hooren spreken. Geloof je in ernst dat die kerel ons nog zal ontsnappen?”

„Zou hij soms niet?” riep Max grimmig uit. „Daartoe behoeft hij immers slechts aan land te gaan?”

„Dat zal hij zeker — maar ik zal de plek kennen, waar hij dat doet!”

„Wat zal u dat baten? Denkt gij het soms te kunnen opnemen tegen hem en zijn acht kornuiten? Want zooveel zullen er toch zeker wel van de twaalf zijn overgebleven. Mijn

mannen zullen zich zeker niet goedschiks hebben overgegeven, en er wel een paar hebben doodgeslagen!”

Raffles keek den Duitscher een oogenblik strak aan, en zeide toen kalm:

„Goede vriend — als ik zou terugdeinzen voor acht mannen van die soort, dan zou ik ook beter doen, mijn beroep maar liever prijs te geven! Ik heb het nu eenmaal voorzien op dat kistje — en ik wil het hebben! Je moet weten dat ik een sterk ontwikkeld gevoel van eigenwaarde heb en mij slechts moeilijk heenzet over een teleurstelling. Ik erken dat het een afkeurenswaardige eigenschap is, en ik wil trachten, mijn gebrek nog te verbeteren, maar ik weet niet of ik wel zal slagen!”

„En — wat geschiedt er met mij, als ik vragen mag?” vroeg Max op sarcastischen toon.

„Durf jij dat nog vragen, jij hondsvod?” barstte Henderson uit, die juist iets in de buurt te verrichten had. „Als mylord mij de eer zou aandoen, mij om raad te vragen, dan zou ik voorstellen, je onmiddellijk over boord te smijten!”

„Dan zal ik je die eer toch maar liever onthouden, James!” zei Raffles. „Al was het maar omdat ik thans niet boven water kan komen.”

„Maar wij hebben dien schurk nog het leven gered!” riep Henderson woedend uit. „En wie weet hoe de kerel het ons beloont.”

Raffles haalde de schouders op, en hernam:

„Dat moet hij maar doen, James, zooals dat strookt met zijn inborst! Je zult toch zeker wel niet verlangen dat iemand handelt tegen zijn karakter in?”

„Heel goed, mylord! Dan zal ik, zoodra de gelegenheid zich aanbiedt, handelen volgens mijn karakter en hem naar de plaats sturen waar hij allang thuishoorde, wanneer wij weder op vasten grond staan!”

En de reus wierp Max een blik toe die weinig goeds voorspelde en voegde zich toen in het voorste gedeelte van de machinekamer bij Brand, dien hij aanstonds deelgenoot maakte van zijn inzichten en bij wien hij een gewillig oor vond!

Intusschen bleef Raffles steeds het oog gevestigd houden op het kijkglas van de periscoop en hij kon nu duidelijk waarnemen, hoe een torpedojager van de grootste afmetingen de golven kliefde, zoodat het boegwater hoog opspatte, en een kilometer-lang sneeuw wit kielzog het spoor van het schip aanwees.

Maar Raffles kende de Orkney-eilanden te goed, om niet te voorzien, dat die torpedojager niet heel veel verder zou komen.

Want het tij was keerende en de ingang van de baai, waar de roovers een toevlucht hadden gezocht, was als het ware bezaaid met een groot aantal zeer gevaarlijke, spitse klippen, die nu langzamerhand te zien kwamen, en den doortocht schenen te willen versperren.

Een schip van zulk een tonnenmaat zou zeer behoedzaam moeten manoeuvreren, om bij laag water door dien kring van klippen te komen, maar de jollen met hun zeer geringen diepgang hadden van die klippen weinig te duchten!

Wat die kleine vaartuigen betreft, Raffles zag ze slechts nu en dan, want telkens gingen zij schuil achter een van de talloze kleine eilandjes, die zich in het begin van de baai uit het water opheffen.

Hij bemerkte echter duidelijk dat hij aanzienlijk op hen won en ook op den torpedojager, dien hij binnen vijf minuten zou zijn gepasseerd.

Hij kon reeds duidelijk de manschappen heen en weer zien loopen, en zelfs kon hij den commandant op de brug onderscheiden.

Toen bemerkte hij hoe de bedieningsmanschappen zich gingen scharen om het snelvuurkanon op de voorplecht, dat een oogenblik ronddraaide, op en neder neeg, en toen onbewegelijk werd.

Een kort oogenblik daarna dreunde een schot, dat zelfs in de duikboot duidelijk vernomen kon worden.

De granaat plofte omstreeks drie zeemijlen verder in het water van de baai, deed een fontein van wel dertig meter hoog opspuiten, maar — de vluchtende sloepen waren reeds buiten bereik!

Tot een tweede schot kwam het zelfs niet, want de commandant bemerkte wel dat hij voor het oogenblik tot de verliezende partij behoorde, zoolang het water daalde.

Hij durfde de baai niet invaren, en moest het aanzien, hoe zijn eigen mannen in de sloepen, vermoeid door het ingespannen werk, dat misschien reeds een paar uren duurde, telkens meer achterraakten, en zeker binnen een kwartier den strijd op hun beurt zouden moeten opgeven.

Brand, die een oogenblik tevoren voor het tweede kijkglas van de periscoop had postgevat, vroeg na enkele seconden:

„Wat doet de commandant nu?”

„Ik geloof dat hij last heeft gegeven de stoombarkas uit te zetten — maar daar komt hij wel wat laat mee!” antwoordde Raffles. „Het is ook mogelijk, dat het ding niet eerder onder stoom was te krijgen.”

„Maar die barkas heeft een paar mitrailleurs aan boord, zie ik!”

„Dat is zoo, Brand — en dat was prachtig geweest, als het een half uur geleden was gebeurd! Ik ben bang dat het nu te laat is! Pomona is zeer schaars bewoond, voornamelijk door visschers, het is heel bergachtig en men kan er zich heel gemakkelijk dagenlang verborgen houden, vooral wanneer men er den weg kent.”

„Maar die sloepen zullen tenslotte toch gevonden worden, Edward, en vroeg of laat, na een klopjacht door veertig of vijftig matrozen, zullen de dieven toch gevonden moeten worden!”

„Tenminste — wanneer zij niet elders een flinke, groote motorboot gereed hebben liggen!” merkte Raffles schouderophalend op.

Intusschen zakte de stoombarkas, die gemakkelijk twintig manschappen kon bergen, aan haar stalen takels langzaam neer, tot zij de golven bereikt had.

Vlug als apen lieten er zich matrozen in neer, de takels werden losgemaakt, een stuurman greep den helmstok en een oogenblik later zette de barkas van den torpedojager af en zocht zich een weg temidden van de klippen naar de baai.

Er kon geen oogenblik aan getwijfeld worden of zij liep veel harder dan de sloepen met hun aanhangmotoren, maar — het zou zeker te laat zijn.

De duikboot intusschen was den torpedojager reeds voorbijgeschoten, die nu bijna stil lag voor den kring van klippen, waarvan vele reeds boven het water uitstaken.

Omstreeks tien minuten daarna haalde Raffles ook de stoombarkas in, bijna tegelijk moet de twee sloepen, waarin de vermoeide matrozen reeds heel wat langzamer aan de riemen trokken, omeen oogenblik daarna op te houden, toen de stoombarkas hen voorbijschoot.

Dit vaartuig was toen nog omstreeks anderhalve zeemijl verwijderd van de beide jollen met aanhangmotoren, die klaarblijkelijk volgens een bepaald plan aanhielden op den rotsachtigen, rechteroever van de baai, hier en daar begroeid met bosschen, die tot dijna aan den rand van het water doordrongen.

Hooge rotsen hieven zich op verschillende plaatsen uit de branding op, en het romantische van de omgeving trof Brand, die vol aandacht was blijven uitzien.

Maar Raffles hield thans zijn blik uitsluitend gevestigd op het glas van de lens, teneinde de klippen te vermijden, die anders de boot noodlottig hadden kunnen worden.

Het water was op deze geringe diepte helder verlicht door de zonnestralen en het viel hem niet moeilijk een snelheid van twintig knoopen te blijven handhaven.

Hij had nu nog maar alleen de sloepen met de vluchtelingen voor zich, die in alle haast bleven aanhouden op de kust en het volgende oogenblik als het ware werden opgezogen door een door rotsen bijna geheel ingesloten inham, met een ingang, zoo smal, dat de booten er zelfs niet naast elkander konden binnenvaren.

Het was duidelijk, dat de schelmen kennis moesten dragen van deze gunstige plek en van hieruit misschien hun gevaarlijke onderneming waren aangevangen.

In deze baai mondde een zeer smal en klein riviertje uit, nauwelijks twee kilometer lang, hetwelk zijn bronnen had op de westelijke helling van den Ward Hill — een bergje van 268 meter hoogte, en dat dus den naam van heuvel ten volle verdient.

Steden of dorpen vindt men hier niet.

Het eerste plaatsje van eenige beteekenis is Stenness, dat wel dertig kilometer noordelijker ligt, aan denzelfden oever van de baai, alwaar de schelmen blijkbaar voornemens waren, aan land te gaan.

Niet zonder moeite wist Raffles de duikboot door den nauwen ingang te sturen, terwijl nauwelijks 200 meters hen scheidden van de jollen, en onmiddellijk had hij gezien, welke groote voordeelen deze plek moest bieden aan de mannen van Dawes.

Inderdaad, een gewone sloep zou hen daar kunnen volgen — maar dat een stoombarkas hier binnen zou kunnen dringen, vooral bij een eenigszins woelige zee, was al heel onwaarschijnlijk.

Maar zelfs al was dat het geval — de plek was niettemin bij uitstek geschikt, om er zich tijdelijk schuil te houden, want overal waren smalle inhammen, omzoomd door rotsen, die een uitstekende, natuurlijke borstwering opleverden, vanwaar achter men den tegenstander zou kunnen bestoken, en dan had men nog het riviertje!

Hier waren de oevers beurtelings zandig en steil, het was gemakkelijk hier aan te leggen, en aanstonds rezen overal de steile, rotsachtige heuvels op, waartusschen men zich kon verbergen.

En iemand die het land hier kende bezat reeds daardoor een zeer groot voordeel boven zijn tegenstanders!

Raffles had dit zelf in een oogwenk doorzien, en hij begreep wel, dat het louter toeval zou

zijn, wanneer de achtervolgende matrozen juist deze baai zouden invaren — en niet een van de vorige, of de volgende, die er zich weinig of niets van onderscheidden.

Want de ingangen van al deze „fjorden” waren niet vlak, maar zij vormden ware rots-poorten, zoodat het schier onmogelijk was, van een laag vaartuig als een sloep of een barkas te zien, wat zich daarachter bevond.

Een kort oogenblik dacht Raffles erover, die beide sloepen eenvoudig in den grond te varen, maar hij kwam ook aanstonds weder van dat voornemen terug.

Ten eerste stuitte het denkbeeld hem tegen de borst, de mannen van Dawes als ratten te doen verdrinken, voor zoover ze niet konden zwemmen, ten tweede zou het ijzeren kistje natuurlijk dadelijk zinken, en het zou groote moeite kosten dat kleine voorwerp in het zand van de baai terug te vinden — en ten derde boden de jollen zelve reeds een zeer moeilijk te bereiken doelwit op, want zij hadden aanstonds koers gezet naar een zandigen oever, en het zou voor Raffles volkomen onmogelijk zijn, ze in dat ondiepe gedeelte te volgen, zonder onherroepelijk in het zand vast te loopen.

De Bruinvisch dreef, haar vaart uitlopend, op een meter onder de oppervlakte van de baai, ongeveer in het midden, en met groote spanning sloeg Brand de handelingen van de dieven gade.

Max was naast hem komen staan, voor het andere kijkglas en vroeg op onderdanigen toon, maar blijkbaar trillend van opwinding:

„Mag ik het ook eens zien, mijnheer?”

Brand maakte zwijgend een weinig plaats, zonder het oog van het kijkglas afgewend te houden.

De schavuiten hadden de beide sloepen op het strand laten loopen, en sprongen aanstonds aan land. Een hunner droeg iets zwaars in beide handen voor zich uit.

Hij voelde hoe het lichaam van Max naast hem trilde, en deze op schorren toon fluisterde, alsof men hem daarginds had kunnen hooren:

„Dat is Tom Dawes — die kerel met het kistje! Herkent gij hem niet mijnheer?”

Brand keek wat scherper toe, wenkte Henderson en zeide:

„Herken jij dien man daarginds, die daareven met het zware kistje door het water is gewaad en nu aan land stapt, James?”

Nauwelijks had de reus zijn oog voor het kijkglas gebracht, of hij antwoordde:

„Dat is die kerel met zijn gemeene tronie

uit het drankhuis in het East End, mijnheer Charles. Er valt niet aan te twijfelen!”

„Ik zeide immers wel dat de schurk ons moet hebben beluisterd!” siste Max, de Duitscher, sidderend van woede. „Maar hij zal het mij teruggeven — daar zweer ik op!”

Henderson keek hem met groote oogen aan, en vroeg spottend:

„Denk jij dan werkelijk, mijnheer de Duitscher, dat je nog ooit een vinger naar dat kistje zult uitsteken? Man, gebruik toch je verstand en wees redelijk! Denk je nu dat mylord, mijn meester, zich al die moeite heeft gegeven om jou mooi weer te laten spelen met dat geld? Wat ben je eigenlijk van plan er mee te doen?”

„Leven! Mij vermaken — reizen — spelen — mij mooi kleeden — en wijn!” riep Max met fonkelende oogen. „Waartoe heeft men geld anders noodig?”

„Men heeft het soms noodig, mijnheer Max, om vreeselijke ellende te bestrijden, onrecht te herstellen, te helpen waar geld helpen kan!” liet de ernstige stem van Raffles zich achter hem hooren. „En daarom zal mij dat geld toebehooren!”

Max draaide zich zwijgend om, klemde de tanden opeen, balde de vuisten, en zeide:

„Het is waar — ik ben in uw macht, en ik kan niets doen! Maar ik ben arm — ik had mij het leven anders voorgesteld! Weet gij dat ik student geweest ben? Weet gij dat ik

ingenieur had kunnen worden — als de vervloekte oorlog niet tusschenbeide was gekomen? Misschien ben ik zwak geweest, anderen hadden misschien doorgezet — maar het is hard, op alles te hopen, en met een slag alles te verliezen!”

Raffles keek hem een oogenblik diep in de oogen, en antwoordde toen afgemeten:

„Luister, Max! Ik houd je voor een schelm — voor erger nog — want je hebt ons willen dooden om dat geld! En toch, ofschoon ik vrees dat ik er verkeerd aan doe — ik wil je althans een kans geven! Wanneer mijn vrienden en ik erin slagen, dat kistje weder in handen te krijgen, — dan zal ik je van den inhoud 3000 pond sterling betalen. Dat is in jouw omstandigheden een zeer groot bedrag en een man die werkelijk over wilskracht beschikt — die kan daar heel wat mee uitrichten.”

Er gleed voor een oogenblik een minachtend lachje om de dunne lippen van den Duitscher, dat hij echter spoedig weder verborg, en toen zeide hij met neergeslagen oogen:

„Dat is heel grootmoedig van je, John Raffles — en ik dank je voor de toezegging! Maar toch geef ik u den raad, de huid niet te verkoopen voor de beer geschoten is!”

„Dat is niet mijn gewoonte!” zeide Raffles koeltjes. „Maar ik geloof toch te mogen zeggen, dat die schurken niet lang meer in het bezit van dat ijzeren kistje zullen blijven!”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

DE GEESTVERSCHIJNING.

Brand en Max de Duitscher bleven nog eenigen tijd kijken door hun periscoopglas, terwijl Raffles de boot voorzichtig zooveel deed rijzen, dat, volgens het peilglas, het ronde deksel ongeveer gelijk kwam met de oppervlakte van het water.

Het was nu op het midden van den dag, de zon scheen fel, en al was het koud, het weder was toch zoo schoon, de lucht was zoo helder, dat men ver voor zich uit kon zien en Raffles durfde, teneinde zijn aanwezigheid niet te verraden, niet verder boven water komen.

„Wat doen zij?” vroeg hij kortaf, tot Brand gewend.

„Zij zijn nu allen ontscheept — op drie

mannen na. Vier zijn aan land, en nu....”

Brand gaf een schreeuw, en vervolgde, met de oogen wijd open gesperd:

„O, die laffe schurken! Het is afgesproken werk! De vier die aan wal zijn, hebben de drie anderen overvallen. Er ontstaat een verschrikkelijke strijd, zij gaan elkander met messen en dolken te lijf — maar de vier aan den wal hebben de overmacht — en de anderen zijn verrast!”

„Kunnen wij niet tusschenbeide komen, mylord?” schreeuwde Henderson, bleek van woede.

„Als de wolven elkander onderling verscheuren, James, dan kunnen wij niets doen!”

antwoordde Raffles koeltjes. „Bovendien is het daartoe reeds veel te laat.”

„Ja, te laat!” hernam Brand dof. „De drie mannen zijn allen gedood — zij liggen in de boot, bloedend uit hunne wonden!”

„Wat geschiedt er nu?” vroeg Raffles, die zijn plaats aan de machine niet wilde verlaten.

Ditmaal gaf Max, de Duitscher antwoord.

Zijn grijsgroene oogen hadden een woesten glans, toen hij op heeschen toon sprak:

„De vier die nu nog leven binden hen allen vast in de boot — onder de zitbanken — en nu hakt een hunner een gat in den bodem...”

„Het water stroomt binnen!” vervolgde Brand, die eveneens sidderde van woede bij het zien van dien laaghartigen moord.

„En het overige kan ik zelf zien!” onderbrak Raffles hem, terwijl hij zijn blikken vestigde op de lens van het kijkgat.

Inderdaad, daar, op omstreeks vijftig meters afstand, vrij goed zichtbaar in het klare water, zonk langzaam de boot omlaag, daalde, zachtjes schommelend, en kwam, zeker doordat de moordenaars het vaartuigje met een krachtigen duw ver van den oever hadden geschoven, omstreeks vijftien meter lager te rusten op den bodem van de baai.

Twee lijken rolden eruit...

Het was een vreeselijk schouwspel, en hui-verend wendde Brand zich af.

„En dat alles om wat goud!” zeide Raffles met snijdende stem. „Ziet gij, mijnheer Max, wat het zeggen wil, „bezitter” te zijn? Bemerkt gij nu wat geld beteekent op onze wereld? Hebt gij nu met eigen oogen aanschouwd, welk een verschrikkelijke verwoestingen het kan aanrichten in het gemoed van den mensch! Zooeven leefden drie krachtige mannen — nu zwemmen de visschen reeds om hen heen, azend op hunne lijken, alleen omdat er in dat kleine ijzeren kistje een hoeveelheid goud is geborgen. Nu — Tom Dawes zal weten, wat hij zooeven heeft uitgericht! Laat de boot rijzen, Brand — en maak de geweren gereed, Henderson, want wij gaan dat ontuig uitroeien!”

Brand slaakte een kreet van vreugde op het hooren van dat bevel, terwijl Henderson haastig naar den spits toeloopenden salon liep, voor in de boot, een smalle, ondiepe kast opende en daaruit haastig drie geweren haalde, met eenige doosjes patronen.

De Bruinvisch begon langzaam te rijzen, en Brand wilde reeds de ronde deksel openen, toen Raffles uitriep:

„Het is te laat — zij trekken reeds het land in met hun buit!”

„Hebben zij geweren?”

„Ja, ieder heeft zijn karabijn bij zich.”

„Zullen wij hen dan niet nagaan?”

„Natuurlijk, zoodra wij een plek hebben gevonden, waar wij zonder gevaar voor ons schip kunnen aanleggen. Het zandige strand en de weeke grond van het bosch hier rondom zullen hunne sporen wel lang genoeg vasthouden.”

„Maar bestaat er geen gevaar, dat de marine-sloepen zullen komen opdagen?”

„Dan hadden zij hier reeds moeten zijn, Charles.”

„Maar zij kunnen later hier terugkomen!”

„Wij zullen zorgen dat onze duikboot onmogelijk te vinden is! In elk geval moeten wij die vier schurken achterna!”

„En ik hoop dat ik eigenhandig dien ellendeling van een Dawes zal kunnen wurgen!” zeide Max, terwijl zijn gelaat een verschrikkelijke uitdrukking aannam.

Raffles wierp hem een koelen blik toe, en zeide:

„Je vergeet nog steeds dat je in onze macht bent, Herr Max! Je zult doen en laten wat ik beveel! En voorloopig zul je hier blijven, terwijl wij die lieden gaan achtervolgen!”

„Alleen — in deze boot?” riep de Duitscher uit, terwijl een angstige uitdrukking in zijn oogen kwam.

„O neen, dat niet. Ik zou mijn schip niet graag achterlaten met jou alleen aan boord! Je zoudt kunnen ontvluchten en het vol water kunnen laten loopen, of iets dergelijks. Je zult mede aan land gaan — maar aan onze expeditie zul je geen deel nemen.”

De armen van den Duitscher vielen slap langs het lichaam, en zijn stem trilde, toen hij zeide:

„Ik zou alles kunnen verdragen, maar dat gij mij mijn wraak ontsteelt — dat is meer dan ik verduren wil!”

Hij deed een sprong als een tijger vooruit, en voor iemand het had kunnen beletten, had hij den greep gevat van het breede mes, dat Henderson in den gordel droeg en stak het zich in de zijde.

Sneller dan de gedachte greep Brand zijn arm, maar hij kon toch niet verhinderen dat het lemmet een paar centimeters tusschen de ribben binnendrong. Henderson ontwong den man zonder moeite het vlijmscherpe mes, en Raffles zeide slechts koeltjes:

„Hij bloedt sterk — hij zal ons nu wel niet meer lastig vallen! Verbindt hem en snel Brand, — hij is flauwgevalen!”

Brand onderzocht de wonde, zag dat zij niet diep was en alleen veel bloedverlies ver-

oorzaakte, zonder dat er teedere deelen geraakt waren, verbond ze zorgvuldig, en in dien tijd had Raffles naar een goede plek gezocht, om de duikboot te verbergen.

Eindelijk meende hij iets gevonden te hebben, dat van pas kwam.

Het was een soort van smalle kreek, waaroverheen aan alle kanten de dichtbebladerde takken hingen van een soort van treurwilg. De struiken eromheen waren bijna ondoordringbaar en zoo dicht hingen de takken op het water, dat de boot slechts ongeveer een halven voet daarboven uit kon rijzen.

Met groote behoedzaamheid voer Raffles in dit natuurlijke prieel binnen, en toen nu tenslotte het luik geopend werd, bleek de boot van voor- tot achterzijde als het ware gesmoord te worden in het gewirwar van takken en bladeren.

Het viel zelfs moeilijk, zich een weg naar buiten te banen, en nog moeilijker was het, den gewonde, die zeer bleek was en zich niet zelf kon bewegen, naar buiten te brengen, en tenslotte neder te leggen op het strand.

Daartoe was het noodig geweest dat Brand en Henderson tot ver over de knieën door het water moesten waden, terwijl Raffles zoo goed als het ging de takken terzijde duwde, teneinde een doortocht te banen.

En toen zij daar nu stonden, met hunne geweren in de hand, wat levensmiddelen in hun knapzak en de zakken vol patronen, toen konden zij zelve de plek niet meer zien, waar zij wisten, dat de Bruinvisch nu sluimerde.

Geen enkel teeken van leven deed zich horen of zien.

Slechts een sloep lag verlaten op het strand en naar het scheen waren de vier moordenaars volstrekt niet van zins, daarheen opnieuw terug te keeren.

Zij lag schuin op het strand, en er bleek zich niets anders meer in te bevinden dan een leeggeschoten revolver, de scheede van een mes, een eind sterk touw en een peillood.

Raffles dacht even na, beklauterde toen haastig den dichtstbijzijnden rots, hief voorzichtig het hoofd boven den rand, staarde naar de zee, en zeide na eenige oogenblikken:

„De stoombarkas vaart nu heel langzaam verder en zij is deze kreek reeds lang voorbij! Van de booten met de matrozen kan ik echter volstrekt niets meer ontdekken. Waarschijnlijk zijn zij alweder naar den torpedojager teruggekeerd, waarvan ik de twee schoorsteenpijpen in de verte boven de rotsen van de kust kan zien uitsteken. Het is duidelijk dat de kapitein

zich niet in deze baai heeft durven wagen.”

„En die vier kerels — valt er van hen niets te ontdekken?” vroeg Brand vol spanning.

Raffles draaide zich wat om, tuurde ingespannen in de verte, haalde toen zijn kijker te voorschijn, bracht hem voor het oog, en zeide eindelijk:

„Het is mij alsof ik heel in de verte het gebladerte zie bewegen van een boschje ijle boompjes. Misschien zijn zij daarbinnen.”

„Maar wat kan hun doel zijn?” vroeg Brand.

„Ik denk dat zij zich naar het havenplaatsje Stenness zullen begeven, waar zij wellicht een flinke motorboot hebben.”

„Dat moet wel, daar zij anders toch de voor hen kostbare sloep niet zoo moedwillig in den steek zouden hebben gelaten, op gevaar af, dat de matrozen haar toch wel zouden kunnen ontdekken!”

„Heeft deze geweldig groote inham nog een anderen uitgang naar zee, behalve diegenen waardoor wij allen zijn binnengedrongen?”

„Ja, nog twee! Rivieren, die de een in het noorden, de ander in het westen in de zee uitmonden.”

„Maar wat die schurken doen is zeer onvoorzichtig, mylord!” riep Henderson uit. „De Orkney-Eilanden zijn toch geen eilanden van kannibalen! Er moet hier toch een telefoon, een telegraaf bestaan!”

„Natuurlijk, James!” antwoordde Raffles glimlachend. „Maar denk niet dat die zeer verspreid zijn! De grootste havenplaatsen staan wellicht met elkander in verbinding — maar in kleine visschersdorpjes kan men heel zeker niet seinen! En als zij een snelle boot hebben — dan moet het voor hen niet zoo moeilijk zijn, te ontkomen in dit doolhof van honderden groote en kleine eilandjes, kreken, kanalen en smalle zeearmen. En nu hebben wij genoeg gepraat! Leg dien man in dat rotshol daar, buiten den wind en buiten den zon, schuif hem wat bladeren onder het hoofd, en laat hem rustig slapen.”

„Zouden wij hem niet binden, mylord?” stelde Henderson voor.

„Dat lijkt mij volkomen overbodig! Hij is veel te zwak om zich te kunnen bewegen, want hij heeft heel wat bloed verloren! En laten wij ons thans haasten — de Februaridagen zijn kort, en het is reeds twee uur. Onder het loopen kunnen wij wel wat eten — brood en vruchten! In de eerste plaats moeten wij thans het spoor van de dieven terug zien te vinden!”

Reeds was Max, die doodsbleek was, en

wiens oogen gesloten waren, behoedzaam neergelegd op den bodem van een kleine holte in een der rotsen, en haastig werden wat dorre bladeren op een hoop onder zijn hoofd geschoven.

Raffles wierp nog een blik op den man, en zeide:

„Als alles goedgegaan is, zullen wij terugkeeren om hem af te halen! Hij is een schavuit — maar hij is een mensch! Vooruit mannen!”

Het drietal verliet nu haastig de plek van de landing, en Raffles had al heel spoedig de indrukken teruggevonden van verscheidene voetstappen, die duidelijk stonden afgedrukt in het natte zand.

Verderop viel het volgen van het spoor moeilijker, want het zand ging over in een bemosten bodem, maar toch konden ook hierop de voetsporen, zij het langzaam, gevolgd worden.

Ongeveer een half uur later, nadat de mannen zwijgend voort waren gegaan, etend van hun brood en gedroogde vruchten, stond Raffles stil en zeide:

„Dit moet het boschje zijn, waarvan ik de bladeren zoo wild zag bewegen! Zie maar — hier zijn de takken door een ongeduldig man met geweld neergeslagen.”

„En hier zie ik duidelijk voetstappen!” riep Brand opgewonden. „Zij zijn hier stellig langs gekomen. Zouden wij hen nog voor het vallen van de duisternis kunnen inhalen, Edward?”

„Ik vrees van niet, Brand!” antwoordde Raffles hoofdschuddend. „De duisternis hier in het noorden valt nog iets vroeger dan bij ons in Londen en wij zijn in het begin van Februari. En de weg naar Stenness is niet gebaad, zooals je zelf wel kunt zien! En van hier zeker nog wel 20 kilometers!”

„Laten wij verder gaan, hoe dan ook.”

En weer begon de zwijgende achtervolging, terwijl zij nu en dan stilstonden, teneinde zich te vergewissen dat zij het spoor nog altijd volgden.

En dat ging goed — totdat de toenemende duisternis een paar uren later als het ware plotseling een scherm liet vallen, dat de achtervolgenden scheidden van de achtervolgers.

Men kon nauwelijks den bodem meer onderscheiden, zelfs op de open plekken, en dus nog veel minder voetsporen.

Raffles maakte een kort gebaar van ongeduld, en zeide toen:

„Er kan geen oogenblik aan getwijfeld worden, of zij moeten onderweg zijn geweest naar Stenness. Een andere plaats is er in het geheel niet, honderden kilometers in het rond — althans

geen plaats, waar men een boot kan onderbrengen. En daar men deze eilanden nu eenmaal niet anders kan bereiken of verlaten dan met een schip....”

„Kunnen zij het misschien niet per vlieg-machine hebben gedaan, mylord?” opperde Henderson. „Daarvan hoor je tegenwoordig wel meer!”

„Maar niet van lieden zooals die Dawes, James!” merkte Raffles op. „Vergeet ook niet, dat hij pas drie dagen kennis droeg van het plan. Het is voor een man in zijn toestand onmogelijk, zich binnen dien korten tijd een goede vlieg-machine te verschaffen. En als zij er een gehad hadden — dan zouden zij haar wel wat dichterbij Scapa Flow hebben doen dalen! Met een vlieg-machine is men onmiddellijk weg — maar een groote motorboot zou daar op die plek zeker achterdocht hebben gebaard! Neen, het is een boot — en het is Stenness — dat kan bijna niet anders! Waarom zouden zij anders deze richting hebben gevolgd?”

„Dan naar Stenness!” riep Brand op woesten toon. „Ik zou het denkbeeld ondragelijk vinden, als zij ons ontsnapten!”

„Stel je gerust, Brand — de schurken zullen ons niet ontsnappen!” riep Raffles op levendigen toon. „Mislukt alles, vinden wij hen niet in dat stadje, dan is het nog wel tijd om naar Kirkwall te seinen, de voornaamste havenplaats van Pomona! Dan kunnen overal politiebooten worden opgeroepen — en dan zouden zij knap zijn, als zij ontsnapten! Weliswaar zou ik er het goud bij inschieten — maar de moordenaars zouden hunne gerechte straf niet ontgaan!”

En weer werd de tocht voortgezet, zich niet bekommerend om de voetsporen die toch onzichtbaar waren, nu en dan konden zij over een paar kilometers een gebaad pad volgen, maar Raffles zegende toch de omstandigheid, dat hij op deze zelfde plek, nauwelijks een jaar geleden een paar weken met een zijner clubvrienden gejaagd had op watersnip en patrijs. Die kennis van het terrein kwam hem nu te stade in een steeds toenemende duisternis, die binnen een half uur volkomen moest zijn.

En voor zij er eigenlijk goed en wel op verdacht waren, vertoonde zich eensklaps het visscherdorpje aan hun oogen, met zijn paar lichtjes, zijn witte huisjes, aangevlijd tegen de helling van een vrij hoogen heuvel en in de verte het geruis van de golven tegen de houten steigers, waaraan de visschersbooten gemeerd waren.

Van Dawes en zijn mannen was echter niets te zien.

Bij den ingang van het dorp ontmoetten zij een ouden visscher, een van die lieden, die niets anders meer kunnen doen dan rondom het haventje zwalken en over een brugleuning hangen, met een eindje pijp in den mond, en Raffles vroeg, het oude ventje een geldstuk in de hand duwend:

„Vriend, ik geloof dat wij verdwaald zijn, en je kunt ons helpen met ons den weg te wijzen! Wij moeten naar ons jacht toe — de „Zeemeeuw” — het ligt vlak naast een vrij groot motorjacht....”

De oude varengast schudde zijn grijzen kop, dacht een oogenblik ingespannen na, en zeide toen met zijn schorre rumstem:

„Een motorboot? Dat zal wel een vergissing zijn, heerschap! Er is hier zeker in geen twee weken een motorboot geweest! En dat was de „Noordster”. En ik kan het weten, dat verzeker ik u, want ik ben iedere dag bij de haven, en er komt hier geen notendop binnendrijven, of de ouwe Jim White heeft het in de peiling! Maar wacht er eens even — een motorboot is er wel, eergisteren angekommen — maar die ligt niet aan de haven, maar zoowat een halve zeemijl verder naar het zuiden! Waarvoor dat is, weet ik niet, of het moest zijn om het beetje havengeld te sparen. Het is een schuit van dertig ton, grijs geschilderd — maar als u het mij vraagt, hou ik niet van die nieuwerwetsche prullen. Geef mij maar een flinken schoener, met een lapje zeil er bij — en achterin een vaatje rum voor de dorst!”

„Welzeker, nu herinner ik het mij heel goed!” zeide Raffles, en een tweede geldstukje volgde het eerste. „De „Zeehond” is het niet?”

„Niks „Zeehond”! „Jane” heet het ding!”

„Een kapitein aan boord, met een blauw pak aan en veel goud aan zijn pet? Dames in lichte japonnetjes?”

De oude zeeman schoof met een ruk zijn versleten pet heelemaal in zijn nek, keek Raffles achterdochtig aan, en zeide toen meesmuilend:

„Nu, de oude White is wel eens meer voor den gek gehouden! Wat noemt u een blauw pak? Is een smerig gele oliejas een blauw pak? Ja, dan had hij er een aan! En noemt u een kerel met een gemeene dieventronie een meisje met een wit pakkie? Dan heb ik er vrede mee en dan is alles in orde! Maar laat ik u zeggen dat ik het niet voorzien heb op die schuit! Dat lijkt op een dranksmokkelaar, of een opiumjager, zooals mijn neus op een tomaat! Moet u daar soms zijn?”

„Daar niet — maar er naast!” antwoordde Raffles lachend. „En hier heb je nog een geldstukje voor je kostbare inlichtingen, Jim! Goeden avond, en drink een glas goede ale op onze gezondheid!”

„Dan zal ik, met het welnemen van uwe edelheid, maar liever rum nemen, want daar gaat niets boven!” zeide de oude zeeman schor, met een tikje aan zijn pet, en hij verdween, blij met zijn buitenkansje, in de duisternis.

Maar Raffles en de beide anderen spoedden zich zoo snel zij konden verder.

Er kon niet aan getwijfeld worden — de beschrijving van den braven zeebonk klopte volkomen op een schip, zooals Raffles het zich had voorgesteld. En het was ook niet te verwonderen, dat Dawes zich niet in de haven had durven vertoonen!

De tocht werd bezwaarlijk, want wat men een pad noemde, was smal en ongelijk, het volgde de helling van den berg en liep nu en dan vlak langs een tamelijk diep ravijn, met spitse rots punten om den bodem.

Gelukkig was de maan opgekomen, die bijna vol aan den hemel stond en die verlichtte althans voldoende hun pad, om hen voor een gevaarlijke duikeling te vrijwaren.

Maar toen zij tenslotte weer beneden waren aangeland, hadden zij nog altijd geen spoor teruggevonden van Dawes en zijn drie medeplichtigen.

Maar wel zagen zij, omstreeks twee vademmen uit de kust, een vaartuig, een motorboot, want het schip had geen pijp, die zachtjes op haar anker reed.

Geen enkel teeken van leven daar aan boord! Geen enkel lichtje.

Het vaartuig maakte een geheimzinnigen indruk, zooals het daar heen en weer schommelde, in het licht van de maan.

Maar juist op dat oogenblik werd het scherpe oor van Raffles getroffen door een bekend geluid — het was het schuren van een kleine sloep op het scherpe zand van den oever. Dadelijk daarop werd het gevolgd door het geluid van riemen, die op de roeibanken neervallen.

„Zij gaan aan boord — wij zijn te laat!” fluisterde Brand opgewonden.

„Niet te laat, mijn waarde!” zeide Raffles levendig. „Die boot vertrekt niet — integendeel — zij is juist angekommen, natuurlijk om Dawes en zijn mannen af te halen! Die sloep moet hen naar de „Jane” brengen!”

„Er naar toe, zonder een oogenblik te ver-

liezen, want aanstonds kon het inderdaad te laat zijn."

Zonder nog een enkel woord te spreken, zonder tijd te verliezen, ijlden de drie mannen, telkens schuil zoekend achter de rotsen, naar het strand toe, en eindelijk zagen zij een sloep, half op het zand getrokken en waarin een drietal mannen gezeten waren, die juist op dat oogenblik over boord stapten en het strand opliepen, schijnbaar ongeduldig, en niet wetende wat zij van het wegblijven van hunne makkers moesten denken!

Een hunner ontstak een zaklantaren, zeker om den weg te wijzen aan Dawes en de zijnen — en toevallig viel de straal het eerst op Henderson, die juist van achter zijn rots te voorschijn was getreden.

De man met de lamp wilde een schreeuw van schrik geven — maar zoover kwam het niet. Een verschrikkelijke vuistslag van den reus deed hem ter aarde storten.

De lantaren doofde uit in den val.

Niet wetende wat er aan de hand was, kwamen zijn beide makkers toesnellen en dat werd hun noodlottig, want Raffles en Brand kwamen op hun beurt te voorschijn, en al poogden de schurken zich ook met hun messen te verdedigen, een paar hevige slagen met de revolverkolven deden hen zwaargewond ter aarde storten.

En het was hoog tijd, want op een paar honderd meter afstand klonk een zwak fluitsein.

In een oogwenk hadden Raffles en de anderen de drie slappe lichamen achter een hoogen rots gesleept en hunne plaatsen in de boot ingenomen.

En al scheen de maan, het was op deze plek toch zoo duister, dat men onmogelijk de verwisseling aanstonds had kunnen bemerken, vooral omdat de drie mannen de randen van hunne hoeden zoo diep mogelijk in hunne oogen hadden getrokken.

Er verliepen nog een paar minuten, en toen klonk eensklaps een stem uit de duisternis die op schorren toon fluisterde:

"Help eens wat, jullie lui! Hier zijn we met de duiten!"

Brand slaakte een voortreffelijk nagebootsten vreugdekreet, en toen greep hij het hengel vast van de ijzeren kist, die reeds zoovele menschenlevens had geëischt.

Vier mannen scheepten zich zwijgend in, Henderson zette met een krachtigen duw de boot af, de riemen plasten in het water, en zonder dat er nog een enkel woord gesproken werd, legde de sloep terzijde van de motor-

boot aan, aan boord waarvan zich slechts een enkele man bleek te bevinden aan wien de bewaking was toevertrouwd.

Allen klauterden aan boord, en de sloep werd op het achterdek geheschen.

En Dawes had zich tot Raffles gewend, met het korte bevel:

"Help mij het ding naar de kajuit dragen! Pak het andere hengel beet. Ik denk wel...."

Hij hield plotseling op en staarde naar Raffles met uit hun kassen puilende oogen, terwijl hij de kist weder uit zijn bevende hand liet vallen, die zwaar op het dek neerkwam.

Het maanlicht straalde vol op het gelaat van Raffles.

Met een schorre schreeuw van woede tastte Dawes naar zijn gordel, maar sneller dan het weerlicht had Raffles hem neergebeukt.

Terwijl hij viel, sprongen twee van de anderen toe en een derde kwam de smalle trap van de kajuit opstormen, maar Henderson had reeds een handspak gegrepen en met dat vreeselijke wapen had hij twee der aanvallers spoedig buiten gevecht gesteld, terwijl Brand den man, die de trap kwam opijlen, over zijn voet deed struikelen, en hem vervolgens zijn revolver onder den neus duwde met de woorden:

"Ik zou het spelletje nu maar opgeven, amice! Het is voor jullie verloren."

En zoo waren binnen een enkelen minuut vier van de vijf schelmen buiten gevecht gesteld — en de vijfde man was zoo volkomen overbluft, dat hij zelfs niet aan tegenstand dacht, maar zich gewillig liet binden.

Een half uur later had Raffles al deze mannen, stévig met dikke touwen gebonden, op veiligen afstand van elkander verdeeld over een der talloze eilanden, waaraan deze zee-arm zoo rijk is, nadat de autoriteiten in Kirkwall gewaarschuwd waren. En lang voor het middernachtelijk uur waren alle schurken gevangen genomen en weer een week later trad de wraakzuchtige Duitscher als voornaamste getuige van den Kroon tegen Dawes en consorten op.

De hoofdaanlegger, Dawes, kreeg er de galg voor, en zijne medeplichtigen werden tot straffen van vijf tot vijftien jaar tuchthuis veroordeeld.

Maar wat het onderzoek naar het kistje met de scheepskas betrof — dat gaf de Admiraliteit maar op, van het oogenblik af, waarop vaststond, dat het in handen van den Grooten Onbekende was gevallen!

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS

DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedadogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudend leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijkhebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffte zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in drie kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e maand. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. L.

ADRES:

